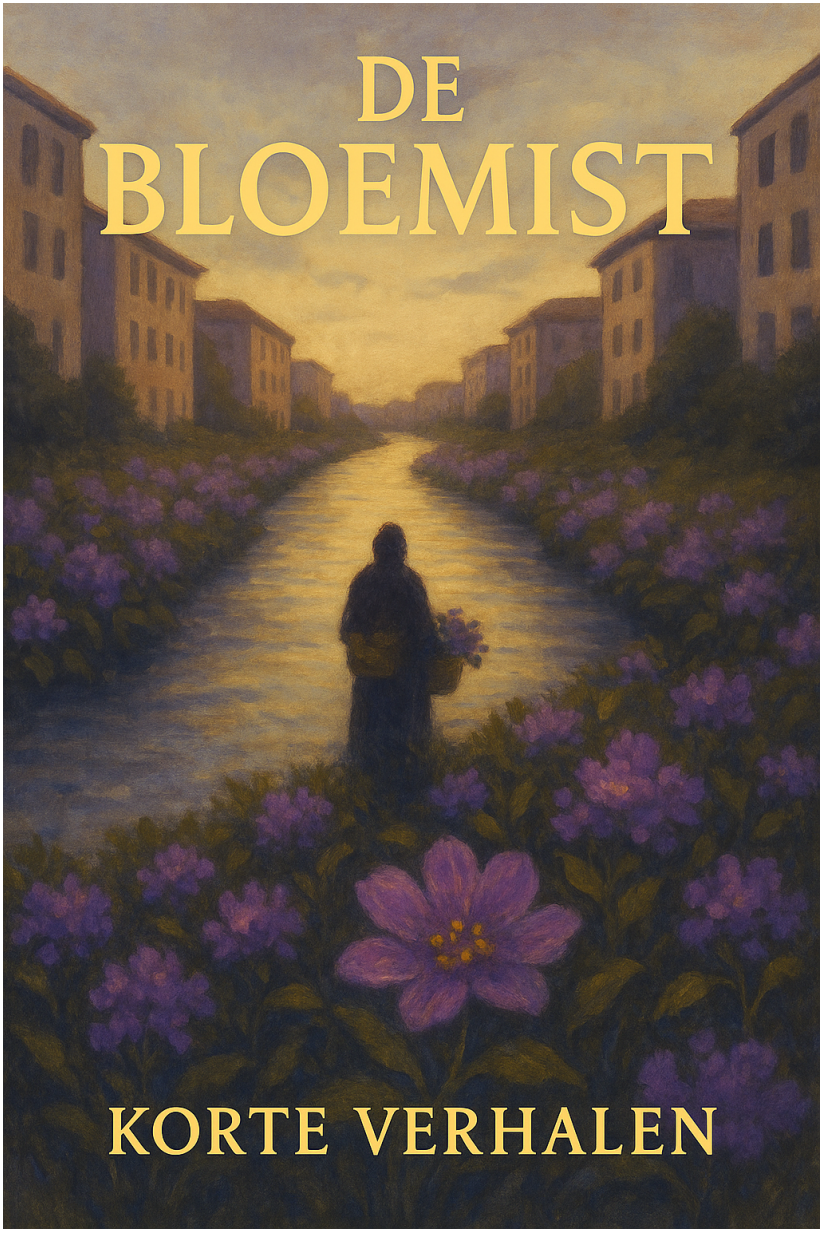
DE
BLOEMIST
KORTE VERHALEN

De Bloemist
Korte verhalen

De Bloemist
Korte verhalen

schoolsupermarkt
2025

De Bloemist
Korte verhalen

Uitgave : rnl-pockets
nr. 24
1970-2025

2025

rodenbergs-nederlandse letterkunde

Een uitgave van schoolsupermarkt

1. De Bloemist *6*
2. De Staatsgreep *15*
3. De Dwalers *20*
4. Het voorhangsel van de amazones *33*
5. Het Spel *45*
6. Het Elizabeth virus *46*
7. De tragedie van Tanga Spanga *51*
8. Langs het riet *57*
9. De Muur *60*
10. De heksenkinderen van Begal *67*
11. Het geheim van de snoepvissen *68*
12. Het Buffelvisioen *75*
13. De Zombificator *80*
14. De droomtante *81*
15. Vruchten van de pen *88*
16. oorlogsbesluiten *92*
17. De Zoutvrouwen van de Schagel-vlakte *106*
18. Het Weerzien *115*
19. Tohl *118*

De Bloemist

In het stadje Orchid liep er een riviertje dwars door het centrum heen. Aan de overkant waren lage flats van twee op elkaar. Hij liep er langs. Hij kwam van zijn ouderlijk huis vandaan. Hij was alleen langs de tuin gegaan, die was veel groter geworden. Langs het riviertje daar groeiden vuile paarse bloemen zoals die genoemd werden. Hij was verder niet het huis binnengegaan, maar zag zijn zusje bij het raam van haar slaapkamer, en hij had even gezwaaid. Toen hij thuiskwam ging na een tijdje de telefoon, en hij nam op. Het was zijn zusje. Ze had het erover hoe ze hem zo misten dat er eigenlijk niet mee te leven viel. Ze kon niet goed praten, alsof ze in ademnood was. Er waren lange pauzes. Ze zei toen dat ze op het treuzelpad waren. Hij wist niet wat dat betekende, en vroeg ernaar, maar hij kreeg niet echt antwoord.

Hij wilde er niet meer komen. Er was teveel gebeurd. Wel liep hij soms langs hun grote lange tuin die helemaal tot de rivier reikte. De rivier liep ook langs hun huis. Hij was daarvoor bij de bloemist geweest, in het centrum, bij de rivier. De bloemist had zich vreemd gedragen, maar dat deed hij altijd. De stad was vol met de bloemen van de bloemist. Het bleek dat hij ermee had gerommeld. Hij had de bloemen genetisch gemanipuleerd en lopen klonen op allerlei vreemde manieren.

Er waren hierdoor vreemde bloemenziektes ontstaan die ook op de mensen overgingen. Mensen hadden vaak spraakproblemen, zoals zijn zusje. Hij belde zijn zusje weer terug en vroeg nog een keer wat nou precies het treuzelpad was. Toen had ze het over zo’n overgedragen bloemenziekte. Het zou op de tongen van de mensen gaan zitten. Ze kregen er zwarte of blauwe tongen van.

Hij klikte de radio aan. Er was vreemde mars-muziek. De natuur was mooi in de stad. Maar de bloemist had ermee gerommeld, en ze betaalden een hoge prijs. Niet lang daarna had hij ook de besmetting van het treuzelpad. Alles ging steeds trager en moeizamer. Dingen begonnen zich te verdraaien in zijn hoofd, en hij had het soms benauwd, en liep met een brok in zijn keel. Hoe hij naar zijn familie deed, zo deed zijn vrouw altijd naar hem. Ze zweeg hem dood. Ze had iets veel ergers dan zomaar het treuzelpad.

Hij luisterde naar de mars-muziek. Het leek als vreemde optochten. Hij dacht na over zijn vrouw. Ze leefden niet meer bij elkaar. Ze had de pik op hem, omdat ze alles omdraaide. Als hij iets goed deed was het slecht in haar ogen. Ze sprak niet meer. Hij zag de bloemist als de schuldige. Het begon toen ze heel veel bloemen van de bloemist had besteld. Toen was ze niet meer dezelfde. Het waren prachtige bloemen, maar ze bleken dodelijk voor het brein van zijn vrouw. Hij was er vaak depressief van. Als dat te hoog op liep wist hij waar hij moest wezen : de bloemist. Dan ging hij altijd lang praten met de bloemist. Die gedroeg zich altijd vreemd. Hij schoot er niet veel mee op. Vaak werd het nog wel erger. Hij had de bloemist gevraagd of er een middel was tegen al die vreemde ziektes in de stad die van zijn bloemen kwamen. Hij had toen gezegd : ‘Ga maar in de wildernis wonen. Ik heb hier mijn werk. Zonder de ziektes verdien ik niets.’

Hij bleef er maar aan denken, wat de bloemist had gezegd. De bloemist kon het allemaal ongestoord blijven doen. Misschien moest hij wel naar de wildernis vertrekken om van alles af te zijn. Maar wat zou hij tegenkomen in de wildernis ? De wildernis had zijn eigen problemen. Het bleek dat daar nog wel veel gevaarlijkere bloemen waren. Hij kon dus geen kant op.

‘Mensen, pas toch op met die bloemen,’ zei hij vaak. Maar de mensen hadden de bloemen ook nodig. Sommigen zeiden dat de bloemen hen beschermden tegen het gevaar van de wildernis. Zij hadden al die steden hier gebouwd. In de wildernis zou het geen leven zijn.

Hij had het gevoel alsof zijn brein aan het aftakelen was. Uiteindelijk belandde hij in het ziekenhuis, zoals zovelen. Wel voelde hij zich fitter dan ooit tevoren. Hij had meer energie dan hij ooit had gehad, en hij dwaalde veelal door de gangen van het ziekenhuis, en in de kelders onder het ziekenhuis. Hij kwam er tot vreemde ontdekkingen. Dozen en bakken vol met bloemen. Het was hier een bolwerk van bloemen.

Het leek alsof de bloemen spraken in zijn hoofd : ‘Nu zal je nachtelijke uitspattingen hebben.’

Hij vroeg zich af wat ze bedoelden, maar al snel bleek het dat hij zoveel energie had dat hij ‘s nachts niet meer goed kon slapen, en zo begon ook het wandelen ‘s nachts. Hij ging dieper en dieper onder het ziekenhuis, en kwam tot grote geheimen. Het was hier niet pluis. Ze hielden mensen hier. Hij kwam in vreemde tunnels terecht en vreemde putten. Hij zag hier ook allemaal mensen, als een verborgen samenleving. Er waren hier ook vreemde liften. Hij vertrouwde het niet, of was er iets met zijn brein gebeurd ?

Weer hoorde hij vreemde mars-muziek. Hij zag vreemde monniken lopen, onder de grond, met kappen op. Hij voelde zichzelf duizelig worden. Wat was hier aan de hand ? Hij hoorde de telefoon gaan, en een spuitend geluid, en hij werd wakker in zijn eigen bed.

Met schuim op zijn mond is hij toen naar de bloemist gegaan. Zoals altijd had de bloemist geen begrip voor zijn betoog. Hij moest maar naar de wildernis gaan. Hij keek de bloemist strak aan. ‘Jij bent verantwoordelijk,’ zei hij, en bleef het zeggen. ‘Ik zag jou ook tussen de monniken onder het ziekenhuis. Vreemde cultus is het.’

‘Maar u zei net dat het een droom was,’ zei de bloemist.

‘Ja, vanwege jouw bloemen,’ zei hij. ‘Ze maken mensen ...’

‘Op het treuzelpad,’ zei de bloemist.

‘Waarom doet u deze dingen ?’ zei hij woest.

‘Omdat er meerdere dingen zijn waarvoor de mens dan oog gaat krijgen,’ zei de bloemist. ‘De mens gaat veel te snel.’

Hij keek de bloemist aan. ‘Maar daarnet zei je nog dat je het voor het geld deed.’

‘Klopt,’ zei de bloemist. ‘Maar ik moet toch wat zeggen. Ik verkoop verhalen. Mensen zijn te ver van de werkelijkheid verwijderd, de diepere werkelijkheid. Mijn verhalen brengen de mens terug.’

‘Ik snap er allemaal geen bal van,’ zei hij, ‘volgens mij bazel je maar wat.’

Na een tijdje zei hij : ‘En wat heb je met mijn vrouw gedaan ?’

De bloemist zweeg. Het was een eigenaardige man.

Hij keek de zwijgende bloemist aan en begon te janken. ‘Zoveel heb je mij afgenomen, zoveel.’

‘Geef mij allemaal maar de schuld,’ zei de bloemist. ‘Altijd makkelijk.’

‘Je gaf het toch toe, wat je met mensen doet door je verziekte bloemen ?’ brulde hij.

‘Mensen betalen ervoor,’ zei de bloemist. ‘Haalt hen uit hun saaie leventje.’

‘Ja, maar wat is het gevolg hiervan ?’ brulde hij. ‘Dit is toch niet meer normaal ?’

‘Gedane zaken nemen geen keer,’ zei de bloemist.

En daar moest hij het mee doen. De bloemist wilde niet verder spreken. Hij is toen naar de politie gegaan, maar die deden ook niks. Hij had het helemaal gehad. Boos liep hij naar huis. Hij kon zich zo ergeren aan dit soort dingen. Wat mensen zich wel niet allemaal in het hoofd halen. Hij kon niet met en niet zonder. Naar de wildernis gaan was geen optie.

Na een tijdje ging de telefoon. Het was de bloemist. Hij snotterde en stamelde, stotterde : ‘S... sorry, mijn vrouw eens verloren. Geen familie meer. I... ik ben t... toen z... zo bitter geworden dat ik iedereen wilde laten voelen wat ik voelde, en werd zo dit evil meesterbrein.’

‘Nou, bedankt dat je in ieder geval eerlijk bent,’ zei hij, ‘en wat nu ? Ga je hier mee door, of ben je eindelijk tot inkeer gekomen ?’

‘N... nee, ik moet er mee door,’ snikte de bloemist. ‘Ik ben te ver afgeweken. Voor mij is er geen hoop meer.’

‘Er is altijd hoop,’ zei hij.

‘I... ik k... kan het niet,’ zei de bloemist. ‘I... ik heb teveel .... I... ik ben ziek, d... de bloemen h.... hebben m... mij i... in ... h... hun m... m... m... m.... macht.’

‘We verzinnen wel wat,’ zei hij.

‘N... nee,’ zei de bloemist. ‘E... er is hier geen kruid tegen opgewassen, het is vechten tegen de bierkaai, en ik ben moe. Ziek is ziek.’

‘Dan moet je naar het ziekenhuis,’ zei hij.

‘Daar geloven ze me niet,’ zei de bloemist.

‘Waarom niet ?’ vroeg hij. ‘Iedereen is hier ziek door jou.’

‘Ze geven allerlei andere verklaringen,’ zei de bloemist. ‘Uiteindelijk zijn het hun bloemen.’

‘Wat bedoel je ?’ vroeg hij.

‘Nou, ik koop bloemen in van het ziekenhuis, die in het ondergrondse gedeelte groeien, en verkoop ze weer door,’ zei de bloemist.

‘Maar jij hebt ze genetisch lopen manipuleren en lopen klonen enzo,’ zei hij.

‘Ze waren al zo, en dat ik dat ook heb gedaan is gewoon decoratie-gewoonte van de bloemist. Ik moet toch wat,’ zei de bloemist. ‘Het is water naar de zee dragen, maar zo houd ik mezelf bezig. Uiteindelijk komt al die rotzooi van het ziekenhuis.’

‘Goed dat je dat opbiecht,’ sprak hij. ‘Heb je enig idee waarom ze dat doen ?’

‘Ze hebben ooit het ziekenhuis boven op het bloemenveld gebouwd. Nu nemen de bloemen wraak op zoveel manieren. Het ziekenhuis had een handeltje in bloemen. Ik zag er wel wat in,’ zei de bloemist.

‘Kappen met die zooi dan,’ zei hij.

‘Ik kan het niet,’ zei de bloemist. ‘Ik ben zwaar ziek. Het is als drugs. Wat die bloemen verspreiden is niet pluis.’

‘Ik had erover gedroomd,’ zei hij. ‘Onder het ziekenhuis zei je, ja. Daar was het. Zoveel gangen, zoveel bloemen, allemaal in dozen en kassen.’

‘Juist,’ zei de bloemist. ‘We zitten gevangen. Nu kan niemand het nog stoppen.’

‘Is dit ons lot ?’ vroeg hij.

‘Ik denk het,’ zei de bloemist.

‘Ik ga me verdiepen op het treuzelpad,’ zei hij, ‘en de bloemen leren kennen, en de geschiedenis, en wat ze willen. Het is inderdaad allemaal te snel gegaan.’

‘Nee, nee,’ zei de bloemist. ‘De bloemen zijn gevaarlijk en onbetrouwbaar. We moeten oorlog voeren.’

‘Oorlog waartegen ?’ vroeg hij.

‘Tegen het ziekenhuis. Zij maken verdachte medicijnen van de bloemen,’ zei de bloemist.

‘Hoe kun je een ziekenhuis bestrijden ?’ vroeg hij.

‘Door de waarheid bekend te maken in de kranten,’ zei de bloemist.

En zo gebeurde het.

De waarheid werd afgedrukt in de kranten. Ze betaalden er een hoge prijs voor. De mensen geloofden het niet. Ze waren te ver heen door de bloemen ziektes en de bloemen medicijnen, en ze dachten dat wat er dan ook in de kranten staat is onbetrouwbaar vanwege de vele bloemen ziektes die op de mens waren overgesprongen.

Daar moest hij het mee doen. Ook de bloemist was door dit alles snel weer koud en zakelijk geworden, en deed alsof er nooit iets was gebeurd, en wist zogenaamd ‘nergens wat van.’ Natuurlijk om zijn handeltje te redden. Hij wilde natuurlijk geen gezichtsverlies lijden. Maar hij had al geen gezicht meer. Iedereen wist wat er daar gebeurde bij de bloemist, maar toch bleven ze het kopen. Voor sommige dingen zijn geen antwoord. Het is gewoon wat de bloemenziektes doen.

Hij bleef vasthouden aan wat de krant erover had geschreven. Hij vond het een mooi verhaal. Hij kon er uren over nadenken. Men vergat het allemaal weer, omdat er dagelijks een nieuwe

krant bijkwam. Steeds meer werd het bedolven onder het puin van de geschiedenis. Het leven ging door, en men vergat en vergat, maar hij vergat het niet. ‘Op het treuzelpad dan maar,’ zei hij telkens. ‘Ik moet oog krijgen voor de verloren en vergeten paden.’

Hij staarde naar de bloemen. Zijn het vijanden of verhalen ? Zijn het vijanden of verdiepingen ? Eén ding weet ik : zij maken het kringetje rond.

Einde

De Staatsgreep

Overal in de trein zaten amazones.
Die hadden het land bezet.
Ze kwamen uit een buurland.
Ze spraken in een andere taal,
maar er waren ook tolken bij.
Hij zat in de trein en dichtbij hem zaten amazones die tot elkaar spraken in de vreemde taal.
Ze waren militair gekleed en waren bewapend.

Hij vroeg hen wat er gaande was.
Ze spraken tot hem en een tolk vertaalde het.
Ze zeiden dat het land door hen was ingenomen, en dat iedereen zich zou moeten houden aan de nieuwe regels.
Toen hij om de nieuwe regels vroeg kreeg hij een folder.

Niemand weet goed wat er gaande is, zei de tolk, maar men zal snel beseffen dat er een staatsgreep is geweest, en dat het land is overgenomen.

De amazones spraken toen verder met elkaar in de vreemde taal.
Hij vond het een mooie taal. Op de folder stond dat hij die taal moest leren.

Iedereen had meldplicht bij de scholen.
Daar zou de nieuwe taal geleerd moeten worden.
Ook de gebruiken van de amazones moesten overgenomen worden.
Er kwam ook een nieuwe bijbel.

Hij keek uit het raam van de trein, een beetje dromerig.
Het was allemaal zo snel gegaan.

Nu zag hij de amazones overal. Soms hadden ze ook hoofddoeken.
Het leek wel op een cultus.
Ze geloofden in de dochter van de hemel, als enige weg tot de moeder van de hemel.
Ook hij moest het nieuwe geloof leren.
Dat stond ook allemaal in de folder.

Hij was op weg naar huis, maar hij wist niet wat hij zou aantreffen sinds de amazones het land hadden overgenomen.
Waren ze nog wel van zichzelf ? Hadden ze nog wel bezit ?

Toen hij bij zijn huis aankwam stonden daar allemaal amazones.
Toen hij zijn huis binnenging bleek het dat ook de amazones daar al waren.
Ze hadden zijn huis in beslag genomen.
Hij zou nu naar een kamp moeten.
Veelal werden scholen als kampen gebruikt, en winkels.
Daar ging zijn privacy.
Ook waren er kampen in de natuur opgezet.
Daar werd hij ingedeeld.
Hij kwam in een grote tent terecht.
Hier zou hij ook onderwezen worden door amazones.

Hij wilde de taal leren. Het sprak hem aan, maar hij wilde ook zijn huis terug.
De amazones zeiden dat hij daar maar voor moest werken.
Uiteindelijk zou hij zo alles kunnen terugverdienen, en meer.

Waarom geen privacy ? vroeg hij.
Daar moet je voor werken, zeiden ze.
Niets komt voor niets.

Hij zei dat hij al hard had gewerkt voor de privacy, maar dat ze het hem hadden afgenomen.
Ze waren niet onder de indruk van zijn betogen.
Er golden nu andere regels.
Hij moest helemaal opnieuw beginnen sinds de amazones waren gekomen.

Hij keek naar de lucht en zag een verschijning van een leeuw in de wolken,
een leeuwin. Het was de dochter van de hemel.
Hij rees zijn handen op van verbazing.
Hij kon zo alles zien, hoe wateren naar beneden vloeiden,
als lagen van andere werkelijkheden.
Het stroomde naar de rivieren.
Hij zag de lucht in vele lagen, wat overging in land.
Ook het land had vele lagen.

Hij keek ernaar en was verwonderd.
De leeuwin brulde.
Zij voerde oorlog.
Zij had de overwinning aan de amazones gegeven.
Hij hoopte nu dat het land er op vooruit zou gaan.
Maar dat zijn privacy hem was afgenomen beviel hem niet.
Toch was hij blij dat hij in de natuur was.
Het deed hem goed.

Hij moest het een plekje leren geven, leren accepteren.
Ze zeiden dat nu alles eerlijk verdeeld was, dat er geen armen meer zouden zijn.
Hij kon zich daar wel in vinden, maar had zijn privacy nodig.
Hij voelde zich bekeken, in de gaten gehouden.
Ze zeiden dat het bescherming en begeleiding was.
Hij voelde dat niet zo.
Hij voelde zich ingenomen.

Ze lieten hem plaatjes zien van een betere wereld.
Het was een spel, en alles moest gewonnen worden en verdiend,
maar de regels daartoe waren heel anders.
Ook als je niets deed en alleen luisterde kreeg je daarvoor punten,
en ook als je studeerde.
Ook als je veel moest lijden kreeg je daarvoor punten.
Er werd niet slechts naar werk uitbetaald.
Hij vond dat wel eerlijker.
Er werd nu uitbetaald als je je aan de nieuwe regels hield.

Uiteindelijk was dat een betere wereld.
Alles werd zo min of meer omgedraaid, teruggedraaid.
Men werd niet meer betaald voor kracht, maar voor zwakte.
Zo werd alles eerlijk verdeeld.
Er was niet meer het recht van de sterkste, niet meer het recht van de meesten.
Minderheden werden uitbetaald, en als je de minste was.
Meerderheden en hen die dachten dat ze de meeste waren werden bespot.
De amazones waren gekomen.
Nu leefden ze in een andere wereld waar de oude regels niet meer golden.
Het land was in bezit genomen.
Het land kon niet meer buitensporig zijn in macht en kracht.
De vrouwen deden het heel anders.

Hij keek naar de vrouwen, en zag een nieuwe wereld.
De oude wereld was voorbijgegaan.
Zij zouden hem de weg wijzen.
Hij moest alles achterlaten, maar zou er zoveel meer voor terugkrijgen.
Ze leken met zoveel. Hoe vroeg zich af hoe dat kon.

Ze waren overal.

Het land waar ze vandaan kwamen was groot.
Veel groter dan zijn land.
Altijd waren ze op een afstand geweest en wist hij er niet veel van.
Maar nu waren ze toch echt gekomen.

Hij keek naar de vrouwen en zag een nieuw zelf.
Ook zag hij de dochter van de hemel in hen, de leeuwin.
Het was alsof de leeuwin door hen heen naar hem keek.
Hij voelde hoe ze jacht op hem voerden.
Nu werden de jagers niet meer uitbetaald, maar de gejaagden.
Nu werden de slagers niet meer uitbetaald, maar de geslachten.

De orde werd omgedraaid.
De amazones brachten een nieuwe leer.
Het hoge zou laag worden, en het lage zou hoog worden.
Niemand had het verwacht, het was zo ineens gebeurd.
Ergens in de nacht waren ze gekomen, toen iedereen sliep.
Nu waren ze niet meer weg te krijgen.
Nu moesten ze ermee leren leven.

Hij keek dromerig voor zich uit.
Het was amazone dag,
De stilte zou nu uitbetaald worden.
Er werd niet meer betaald naar grootheid maar naar kleinheid.
Er werd niet meer betaald naar hardheid, maar naar zachtheid.
Niet naar veelheid, maar naar weinigheid.
Niet het normale werd uitbetaald, maar het vreemde.
Niet het opvallende, maar het verborgene.

De Dwalers

Hij ging verhuizen wegens zijn werk. Het was bijna winter, en hij liep door zijn nieuwe dorp. Er was veel natuur hier. Aan de linkerkant waren wat jongeren bij rijtjeshuizen vuurwerk aan het afsteken. Ze maakten veel lawaai. Hij besloot rechts aan te houden. Hij was op weg naar het centrum voor archeologie, voor zijn nieuwe werk. Hij moest lang dwalen, aan de noordelijke kant. Er was een lange weg daar, met rijtjeshuizen aan de zijkant. In de verte waren de hoge bomen van het bos. Aan de rand van het bos moest ergens het centrum zijn.

Toen hij daar eindelijk was aangekomen belde hij aan. Hij keek door de ruiten naar binnen. Hij zag er een trap die naar boven ging, en wat deuren bij een gangpad. Ook zag hij een kapstok. Daar lagen ook wat hoeden op, en er hingen wat jassen. Het was een ronde kapstok. Het bestond uit ijzeren stangen. Een indiaanse vrouw deed open. Ze verwelkomde hem. Ze leidde hem de trap op, waar ze ergens een zaaltje binnen gingen. Er was daar een indiaanse kom. Het scheen dat de kom al heel oud was. Het had kartelende patronen. De indiaanse vrouw ging er met een scanner overheen. Hiermee verschenen beelden op een beeldscherm, beelden die de indiaanse kom had opgeslagen. Zo konden ze zien hoe de indianen vroeger hadden geleefd.

Hij dwaalde weg in gedachten, hoe hij tot het gebouw kwam. Hij zag de grote letters CVA, centrum voor archeologie. Hij nam de kom in zijn handen. ‘Wat voelt u ?’ vroeg de indiaanse vrouw.

‘Ik werd even afgeleid in mijn gedachten,’ zei hij. ‘Ik dacht over hoe ik hier kwam.’

‘Maar voelt u ook iets ?’ vroeg de vrouw.

‘Nee, eigenlijk niet,’ zei hij.

‘Het is van vroeger,’ sprak ze. ‘Er zitten hier veel herinneringen in opgeslagen. Die beelden kunnen we hier opvangen.’

Hij knikte. ‘Interessant,’ zei hij. ‘Moet ik iets voelen ?’

‘Ja,’ zei de vrouw. ‘Natuurlijk moet je iets voelen. Er is nog steeds leven in de kom. De herinneringen leven voort.’

‘Wat moet ik voelen ?’ vroeg hij.

‘Pijn,’ zei de vrouw. ‘De pijn van de indianen.’

‘Ja, dat voel ik wel,’ zei hij. ‘Ik heb het altijd wel gevoeld.’

‘Maar doet de kom ook niets met u ?’ vroeg ze.

‘Nou, eigenlijk niet, nee,’ zei hij, ‘maar het heeft wel mijn interesse. Ik denk dat ik het meer op een afstand beleef, en dat ik er tijd voor moet hebben om erover na te denken. Teveel gevoel zou me kunnen afleiden van het werk, ziet u.’

De vrouw knikte. ‘Heel goed,’ zei ze. ‘Het moet objectief bekeken worden. We mogen ons er niet teveel door laten meesleuren, want er is meer werk te doen.’

‘Precies,’ zei hij.

‘Ik voel nu pijn in mijn schouder,’ zei hij na een tijdje.

Ze keken naar de beelden. Het was een beetje rodig, alsof er een bron was geopend. Toen zagen ze de buffeljacht. Ook zagen ze oorlogen. Hij kreeg steeds meer pijn in zijn schouder. Het was de linker schouder.

‘Opmerkelijk,’ zei ze.

Ze liet hem toen ook andere objecten zien, waar ze met de scanner overheen ging. Weer waren er beelden op het scherm.

‘Wat nu ?’ vroeg hij.

‘Raak het eens aan,’ zei ze.

Hij raakte het object met zijn vinger aan. ‘Veren,’ zei hij.

‘Precies,’ zei de vrouw. ‘Wat voel je ?’

‘Pijn, angst, verdriet,’ zei hij.

‘Ook enorme woede ?’ vroeg ze.

‘Nee, dat niet echt, maar wel weer verschrikkelijk pijnen in mijn linker schouder,’ zei hij.

‘Dus zou u mee willen op expeditie ?’ vroeg ze. ‘We willen nog meer objecten verzamelen.’

‘Wat zijn de andere mogelijkheden ?’ vroeg hij.

‘Nou,’ zei ze. ‘Er is een familie die bepaalde belangrijke objecten heeft, maar ze willen niet meewerken. Het is hun eigendom, een erfenis, en ze willen het niet laten onderzoeken.

Ze geven geen toegang. Wij hebben de hoop dat we ze nog kunnen ompraten.’

‘Dan doe ik liever mee aan dat project,’ zei hij.

Ze nam hem mee naar een keukentje, en trok een la open. Daarin lag een mapje met daarin de gegevens van de familie die archeologische objecten had. Ook stond daarin het adres en het telefoonnummer. In een kantoortje kon hij ze bellen voor een afspraak.

De vrouw zei dat hij dit kantoortje wel als zijn kantoortje kon gebruiken. Hij ging zitten en belde de familie op. De vrouw bleef er bij staan. Hij kreeg een meisje aan de telefoon, die direct heel moeilijk begon te doen. Ze wilden de objecten absoluut niet overdragen voor onderzoek, voor geen enkele prijs, want het was een erfenis. Wel mocht hij langs komen.

Hij sprak nog even met de indiaanse vrouw, en toen ging hij op weg. Hij moest helemaal teruglopen. Dat was een heel eind, en ze woonden nog wel verder weg dan waar hij woonde. Dat was een heel ander deel van het dorp. Het was een groot dorp. Toen hij aanbelde bij de familie, die in een rijtjeshuis woonde, deed het meisje open. Ze had rood haar. Achter haar zag hij een ander meisje met rood haar, en door de ramen kon hij zien dat er ook een meisje was met rood haar in de kamer.

‘Komt u verder,’ zei het meisje. ‘Wilt u iets drinken ?’

‘Nee, dank je,’ zei hij.

Toen gingen ze naar de woonkamer. Daar was ook het andere rode meisje. Hij werd door haar begroet.

‘Gaat u zitten,’ zei het meisje wat de deur had opengedaan. ‘Vertel, wat wilt u precies weten ?’

‘U schijnt hier objecten te hebben, indiaanse objecten, die van belang zijn voor de archeologie,’ zei hij. ‘Wij kunnen met onze scanners beelden oproepen van verleden tijden, die veel inzicht kunnen geven over de wijze waarop zij leefden, en de kennis die zij hadden, traditionele kennis die door de tijden heen verloren is gegaan en waar wij nog veel van zouden kunnen leren.’

‘Ja maar dat kan niet,’ zei het meisje. ‘Echt niet. Zeg, wilt u me ook nog zoenen ofzo, want u vraagt wel hele intieme dingen. Dat kan echt niet. Dan komt u aan ons hart. Het is een erfenis, en we willen ook niet zomaar vreemden bij de erfenis laten. We zijn als de dood dat er iets mee gebeurt, dat er iets misgaat, en dan zouden wij ons hele leven lang met wroeging moeten lopen dat we iemand dichtbij hebben laten komen.’

Het andere meisje in de kamer knikte, en zei ‘ja.’

Hij keek verbaasd. ‘Zoenen ? Nou ja, zeg, wat een vergelijking. Ik hoef daar toch niet op in te gaan ? Maar denk even aan het totaalplaatje, aan het geheel. Jullie hebben iets wat van belang kan wezen voor de vooruitgang van het welzijn van de samenleving.’

‘Niks mee te maken,’ zei toen het derde meisje die zich stil had gehouden en hem zelfs niet had gegroet. ‘Het welzijn van de samenleving mag niet ten koste gaan van ons.’

‘Nee, dat begrijp ik,’ zei hij, ‘maar het kan ook voor jullie eigen welzijn zijn. We beloven dat we voorzichtig zullen omspringen met jullie objecten. Maar trouwens, jullie zien er

niet echt als indianen uit met jullie rode haar. Hoe komen jullie aan die objecten ? Zijn die echt van jullie, of zit er nog een verhaal aan vast ?'

'Nou ja, zeg,' zei het derde meisje. 'Wat een vragen allemaal. We zijn u niets verschuldigd.'

'Ik vraag het gewoon op een vriendelijke wijze,' zei hij.

'Oh ja,' zei het eerste meisje. 'Maar u gaat toch wel heel ver om zulke dingen te vragen. Het is bijna koffie tijd ook.'

'Wat heeft koffie tijd daarmee te maken ?' vroeg hij.

Hij keek een beetje in het rond in de kamer. Hij zag nu niet direct indiaanse spullen. Er stond een beeldje van een eendje op de vensterbank. Er hingen wat schilderijtjes van het bos aan de muur. 'Hadden jullie indianen in het voorgeslacht ?' vroeg hij toen.

'Nee,' zei het tweede meisje. 'Niet dat we weten, maar we hadden contacten.'

'Zeker,' zei hij, 'kan interessant wezen. Wat waren dat voor contacten ?'

'Hij probeert ons uit,' zei het derde meisje. 'Niet antwoorden.'

'Ja,' zei het eerste meisje. 'Hij probeert ons te zoenen.'

'Jullie hebben vreemde vergelijkingen,' zei hij. 'Ik probeer helemaal niks.'

‘Je vraagt intieme, persoonlijke dingen,’ zei het meisje. ‘Ik vertaal dat als zoenen.’

‘Hmm,’ zei hij. ‘Dat gedrag lijkt verdacht veel op erotomanie. Luister, ik kom hier alleen voor wat archeologische objecten, niet voor romantiek of iets dergelijks.’

‘Nee,’ zei ze. ‘U komt opdringerig en intiem over door zulke dingen te vragen die zaken van ons hart zijn, en wat we ook tot het uiterste en met hand en tand beveiligen. Het is bijna als vragen om een kus.’

‘Vreemd hoor,’ zei hij. ‘Dan kun je niks meer vragen. Ik ben hier voor mijn werk, en voor het algemene welzijn en de algemene ontwikkeling van de samenleving, voor niets anders. Jullie hebben objecten die voor ons werk van belang kunnen zijn. Ik had begrepen dat jullie ze voor geen prijs willen verkopen. Als het een erfenis is, en je bent eraan gehecht en hebt er gevoelens bij dan kan ik me dat voorstellen, maar mogen we ze dan eenmalig gebruiken om ze af te scannen ?’

‘Geen sprake van,’ zei het meisje.

‘Hij gaat wel erg ver,’ zei het derde meisje, en liep de kamer uit, direct gevolgd door het tweede meisje.

‘Waarom lopen ze weg ?’ vroeg hij.

‘Voor de koffie, of vanwege u,’ zei het meisje.

Hij keek het meisje indringend aan. Ze had lichtgroen, lichtblauwe ogen, en rood haar. Ook had ze veel sproetjes. ‘Hebben jullie dat contact nog steeds ?’

‘Welk contact ?’ vroeg het meisje.

Hij zuchtte. ‘Geen indianen in het voorgeslacht, maar contacten,’ zei hij.

‘Oh dat,’ zei ze. ‘Ja, daar laat ik me niet over uit. Je bent wel erg nieuwsgierig.’

Toen liep zij ook de kamer uit. Hij keek wat in het rond. Hij zag een boekenkast met wat boeken erin. Omdat het nogal lang duurde stond hij op en liep naar de boekenkast. Er waren ook een paar
gesloten kasten in de boekenkast. Hij keek naar wat boeken die in het open deel stonden. Het waren archeologische boeken. Toen kwamen de meisjes binnen met koffie en koekjes.

‘Moet je ook wat ?’ vroeg het eerste meisje.

‘Nee,’ zei hij, ‘maar zijn jullie ook met archeologie bezig ?’ terwijl hij op de boeken wees.

‘Nee, niet echt,’ zei ze. ‘Het is van onze vader.’

‘Wanneer komt hij ?’ vroeg hij.

‘Nooit,’ zei het meisje. ‘Hij is dood.’

‘Bah, naar,’ zei hij. ‘En je moeder ?’

Die komt zo. Die was even boodschappen aan het doen.

Toen ze dat zei zag hij een grote vrouw met een grote bos rode haar voor het raam staan. Ze tikte er even op. Het eerste meisje liep de gang op en deed voor haar open. De vrouw ging eerst

de keuken in om de tassen neer te zetten, en kwam toen na een tijdje de kamer binnen.

‘Wie hebben we daar ?’ vroeg ze.

Hij stelde zich voor, en ze begroette en verwelkomde hem. Hij had haar al eens zien lopen in het winkelcentrum.

Ze vroeg toen waarvoor hij kwam, en hij legde het hele verhaal voor.

‘Oh ja, dat is iets van mijn man,’ zei ze. ‘Hij had contact met de indianen vanwege zijn werk, en toen heeft hij spullen van ze gekregen. Die hebben wij geërfd toen hij overleed. De spullen zijn dus kostbaar voor ons. Die geven we niet zomaar weg, verkopen we ook niet zomaar, zelfs niet tegen de hoogst mogelijke prijs, en we laten mensen daar ook niet zomaar bijkomen.’

‘Maar wat zijn dat voor spullen ?’ vroeg hij. ‘En wat deed uw man ?’

‘Hij werkte in de scheepsbouw,’ sprak ze. ‘En hij heeft toen eens met de indianen onderhandeld.’

‘Ik begrijp het,’ zei de man, ‘en om wat voor objecten gaat het ?’

‘Het staat in de kelder,’ zei de vrouw. ‘Ik kan het u wel even laten zien.’

‘Nee, mam, niet doen,’ zei het eerste meisje.

‘Ach, het staat achter glas, dus waarom niet ? Hij kan kijken, maar kan er verder niet bijkomen,’ zei de vrouw.

‘Ja, maar wat zou vader daarvan denken ?’ vroeg het meisje.

‘Ja, die draait zich om in zijn graf,’ zei het tweede meisje.

‘Waarom zou hij daarmee problemen hebben ?’ vroeg hij.

‘Nou,’ zei de moeder, ‘het zit zo. Het zijn magische objecten. Mijn dochters hebben wel gelijk. Het is niet iets voor het grote publiek. De objecten hebben rust nodig, anders gaat het zich wreken. De indianen leven voort in de objecten. Daar zijn de herinneringen, wat ze hebben meegemaakt, hun verleden, hun pijnen.’

‘Maar wij mogen daarvan niet leren ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de vrouw, ‘eigenlijk niet. Ze moeten met rust gelaten worden. Het is hun privé terrein. Ze mogen niet aan klinische processen onderworpen zijn.’

‘Ik ben maar één persoon,’ zei hij. ‘U kan het me gewoon laten zien terwijl ik op afstand blijf ?’

‘Ik vlieg hem aan, mam,’ zei het derde meisje.

‘Zie, mijn dochters raken emotioneel, u kunt beter gaan,’ zei de vrouw.
Hij stond op. ‘Ach, laat me even kijken. Ik doe niks. Als het achter glas is zullen ze geen last van me hebben. Ik blijf op afstand. Jullie mogen er ook tussenstaan,’ zei hij.

‘Mam, ik doe hem wat aan,’ zei het derde meisje.

‘Wacht even,’ zei de vrouw. ‘Madelief, ga jij anders even naar boven, want je kunt er niet tegen.’

‘Nee, ik laat niemand bij papa’s spullen komen !’ riep het meisje. ‘Ik heb het hem beloofd !’

‘Ja, maar er is niks aan de hand als hij op ruime afstand blijft,’ zei de vrouw.

Toen rende het meisje naar boven. Ook het eerste meisje werd overstuur. ‘Ik vind dit echt niet kunnen,’ snikte ze. ‘Vader zou dit nooit goedkeuren.’

‘Komt u mee,’ zei de vrouw. Ze liep de gang op naar de kelder en deed daar de deur open. Hij volgde haar.

‘Niet doen, mam,’ snikte het eerste meisje.

‘Alsjeblieft, mam, ik smeek het je,’ zei toen het tweede meisje.

Hij keek naar de twee meisjes en toen terug naar de vrouw. Die ging inmiddels over de trap naar beneden. ‘Volg mij,’ zei ze. Hij volgde. Hij hoorde de twee meisjes achter hem huilen. ‘Ik ga hem wat aan doen !’ hoorde hij roepen. Telkens weer keek hij achterom. Het was een lange trap, als een trappenhuis. Ze kwamen zo in een zaaltje terecht. Daar was glas waarachter indiaanse spullen stonden. Er stond een tam tam, en er stonden kommen, en manden. Ook lagen er allerlei indiaanse wapens. ‘Gezien ?’ vroeg de vrouw.

Hij zei niks, en probeerde dichterbij te komen, maar de vrouw hield hem tegen. ‘Op afstand blijven. Mijn man zou dit niet

goed vinden,’ zei ze. Ineens keek hij achterom en zag één van de meisjes met een mes staan. Hij schrok.

‘Hij komt hier niet meer weg, mams,’ zei het meisje. ‘Hij heeft teveel gezien.’

Ineens ging het licht uit, en er werd op hem ingestoken. Hij viel neer. Hij werd toen over een trap achter het zaaltje nog dieper naar beneden gesleept, naar een ander zaaltje waar bedden waren met mensen erin. Hij werd daar ook in een bed gelegd.

‘W... wat is dit ?’ stamelde hij.

‘Niks om je zorgen om te maken,’ zei de vrouw.

‘I... ik zie dat ik niet de enige ben,’ zei hij.

‘Kan kloppen,’ zei de vrouw. ‘Wil je nog meer zien ? Wat wil je allemaal nog meer zien ?’

‘L... laat maar,’ stamelde hij. Hij bloedde hevig, en voelde alle kracht uit hem wegstromen.

‘Luister,’ zei de vrouw. ‘Je mag één indiaans archeologisch object uitkiezen, zolang je maar niks zegt over wat hier gebeurd is,’ terwijl één van de meisjes zijn wond begon te verbinden. ‘Als hij het overleefd, mams,’ zei ze.

Toen zijn schouderwond was verbonden stond hij op en liep naar boven naar het glas. Hij bekeek alle objecten. ‘De boog met de pijlen,’ zei hij toen.

De vrouw die met hem was meegelopen, opende het glas, en nam de boog met de pijlen eruit. ‘Mondje dicht,’ zei ze toen.

‘Deze is nu van jou, vanwege wat mijn dochters je hebben aangedaan. Ik had beter moeten weten. Het is mijn fout. Ik hoop dat u het mij kunt vergeven.’

Hij dacht aan de andere mensen in het zaaltje met bedden, maar durfde niets erover te vragen. De vrouw pakte de boog met pijlen voor hem in. ‘Zeg meisjes, zouden jullie je niet klaarmaken voor balletles, vioolles en piano les ?’ vroeg de vrouw.

De meisjes stemden in met hun moeder, en waren al snel naar boven vertrokken. Toen richtte de vrouw zich weer op hem. ‘Het spijt me zeer, mijnheer, dit had nooit moeten gebeuren. Ik vind dat u al deze objecten mag meekrijgen, vanwege wat mijn dochters u hebben aangedaan.’

En zo gebeurde het. De man kreeg alle archeologische objecten mee, en het centrum voor archeologie sprak van een grote winst.

Het voorhangsel van de amazones

Hoofdstuk 1.

Helemaal gehavend, uitgehongerd en verzwakt kwam hij in de wildernis aan bij een kamp, maar het was leeg. Er liepen wat varkens rond. Verder geen inboorlingen. Hij was moe en stapte een tent binnen om daar op een vacht te liggen. Het leek alsof alles stilstond, ook de tijd.

Hij herinnerde zich de boottocht, de schipbreuk, en hoe hij op dit eiland terecht kwam. Na een tijd werd hij wakker van geluid. De inboorlingen waren teruggekomen. Hij keek langs de tent opening waar een doek hing, en zag dat het allemaal vrouwen waren. Hij zag niet één man. Toen ze hem ontdekten raakten ze in paniek en begonnen op hem te schelden. Hij werd toen de tent uitgeduwd. Hij mocht hier niet blijven. Hij had hier niets te zoeken.

Hij smeekte of hij mocht blijven, vertelde hen over de schipbreuk, maar ze waren meedogenloos. Ze begonnen hem te schoppen en te slaan. Hij moest echt weg, anders zouden ze wapens erbij halen.

Hij is toen maar gegaan.

Hij keek naar de blote lichamen van de vrouwen. Sommigen hadden gekruld haar. Hij keek hoe ze op afstand varkensvlees bereidden. Hij zag hoe ze hun dansen uitvoerden, hoe ze daar leefden, in volle overeenstemming met de wildernis. Ze joegen hem niet weg. Hij kon gewoon buiten het kamp blijven. Hier zou hij wel leven. Hij werd nu hun buurman.

Vaak keek hij naar ze als ze op jacht gingen. Hij had zijn eigen hut gebouwd net buiten het kamp. Hij keek naar hun voeten. Ze straalden bloeddorst uit en meedogenloosheid. Ze waren niet geciviliseerd. Het was alsof hun tenen spraken, alsof ze grenzen hadden aangelegd, en alsof hun tenen deze grenzen bewaakten.

Vaak droegen de vrouwen voorhangsels, maar ze waren ook vaak naakt, en sommigen waren altijd naakt. Op een dag waren ze hem zat, en dreven hem tot over de rivier. Sindsdien gebruikten ze ook steeds meer riet in hun kamp. Rondom elke tent of hut was een rieten omheining. Hij ging nog weleens kijken, maar dan stiekum.

Hij hoorde de vrouwen nog weleens over hem spreken, terwijl hij zich goed verborgen hield achter plantengroei. Ze hadden het er soms over dat ze hem zouden vermoorden als hij terug zou proberen te komen. Dat bracht wel een zekere spanning bij hem. Andere vrouwen spraken erover om hem tot slaaf te maken. Hoe dan ook moest hij op zijn hoede zijn.

Er waren watervallen in de buurt die hij soms bezocht. Daar waste hij zichzelf ook, en hij dacht vaak aan de vrouwen. Dat ging niet zonder angst gepaard. Hij was bang voor ze. Ook hadden ze zijn interesse.

Hij trilde, hij voelde zich ziek. Hij was zwaar verhongerd, en daarom had hij ook gehoopt dat de vrouwen hem zouden opnemen in hun kamp. Hij kon zich alleen niet goed redden. Hij wist niet goed hoe hij aan voedsel moest komen. Ergens over de rivier bouwde hij zijn hut. Vaak zwom hij de rivier over om een glimp van de vrouwen op te vangen. Dan kon hij weer verder, dat inspireerde hem, ook al was hij bang voor ze. Hij wist dat ze zo konden omslaan om jacht op hem te maken.

De vrouwen waren meesterlijk in de jacht, en meesterlijk in handwerk. Dat was hij helemaal niet. Hij vroeg zich af hoe hij moest overleven. Hij voelde zich koud en depressief. Hij had het gevoel dat hij gek zou worden als hij zich niet bij hen zou aanbieden, maar hij wist dat dat zijn dood zou kunnen betekenen. Toch waagde hij het erop, want dit was ook geen leven.

Hij zwom de rivier over en ging tot hun kamp. Het kamp was leeg, maar hij wist dat ze elk moment zouden kunnen terugkomen. Toen dat gebeurdde stortte hij zich aan hun voeten. ‘Neem me op in jullie kamp, ik zal alles voor jullie doen,’ zei hij. Maar de vrouwen waren woedend, en begonnen hem te trappen. Sommigen grepen al naar hun wapens, dus hij moest rennen voor zijn leven. ‘Laat hem niet ontkomen !’ riep één van hen.

Hij rende naar de rivier terwijl hij pijlen hoorde suizen. Toen dook hij in het water en ging direct onderwater, om naar de andere kant te zwemmen. Toen hij aan de andere kant van de rivier was gekomen hoordde hij hen roepen. ‘Durf nog één keer terug te komen, en het wordt je dood !’ Maar hij wist dat er ook vrouwen waren die hem liever tot slaaf zouden maken. Hij wist welke vrouwen dat waren. Hij zou teruggaan en zich goed verscholen houden, in de hoop één van deze vrouwen tegen te komen als ze alleen waren. Soms gingen ze namelijk alleen uit het kamp, wat allerlei redenen zou kunnen hebben. Ze waren niet altijd bij elkaar.

Op een dag zag hij één van de vrouwen die hem tot slaaf zouden willen maken alleen. Hij waagde het erop en ging uit de bosjes en sprak haar aan. ‘Als mijn stam het niet wil, dan kan

ik niks voor je doen,' zei de vrouw toen hij voorstelde haar slaaf te worden. 'Waarom wil je mijn slaaf zijn ?' vroeg ze.

'Kunnen we dan niet ergens anders wonen, jij en ik ?' vroeg hij. 'Jij weet alles van voedsel af hier, zoals de anderen. Ik weet niet veel. Ik heb iemand nodig die me onderwijst, en ik kan door je te dienen jou daarvoor terugbetalen.'

'Nee,' sprak ze. 'Ik kan mijn zusters niet missen, en wat moet ik met jou ? Je bent niet één van ons. Wat moet ik met een vreemde ?'

Maar de man gaf niet makkelijk op en begon haar te smeken. 'Je bent me een vreemde,' zei de vrouw. 'Ik ben niet geinteresseerd. Kun je nu weggaan ?'

'Nee,' zei hij. 'Ik verga alleen in deze wildernis.'

'Dan moet ik geweld gebruiken,' zei de vrouw. Ze greep haar tomahawk en was klaar hem aan te vallen. 'Nu weg, hè, anders ...'

Hij deed toen een paar stappen achteruit. Hij ging op de grond liggen. 'Maar ik ben ziek,' zei hij, 'ik heb hulp nodig.'

'Dan zullen de wilde beesten je eten, die moeten ook eten,' sprak de vrouw streng en wreed.

'Alsjeblieft,' zei hij.

'Ik ga mijn zusters halen,' zei de vrouw. 'Als je hier straks nog steeds bent dan zal het niet goed met je aflopen.'

Hij is toen weggegaan. De keer erop probeerde hij het bij een tweede vrouw die hij alleen zag, en waarvan hij wist dat ze hem liever tot slaaf zou maken dan hem te vermoorden. Maar zij reageerde hetzelfde. Toen probeerde hij het nog bij een derde, maar toen dat ook niet lukte begon de wanhoop pas echt bij hem toe te slaan.

Het ging niet goed met hem. Hij had verzorging nodig. Hij was op zoek naar voedsel. Hij had dromen waarin de vrouwen bij hem waren, maar als hij wakker werd was hij depressief.

De vrouwen waren onbereikbaar voor hem, zoals het leven was. Het was niet leven, maar overleven.

Op een dag kwam er een vrouw van het kamp naar hem toe.
Hij vroeg zich af wat ze moest.
Ze sprak dat haar kamp was aangevallen door goudzoekers.
Er was nu een oorlog, en ze zei dat ze hem wilde inhuren als strijder.
Hij zei dat hij daarvoor te zwak was, maar dat hij misschien wel op een andere wijze zou kunnen helpen.
De vrouw had een steen in haar hand en voordat hij het wist had zij hem hard op het hoofd geslagen met de steen. Hij viel op de grond, en de vrouw begon zijn handen achter zijn rug te binden.
Hij kreunde. ‘Waarom doe je dit ?’

‘Sommigen van mijn zusters spraken dat jij ook één van de goudzoekers bent,’ sprak ze.
‘Nee,’ kreunde hij. ‘Echt niet. Dat is een vergissing.’

‘Ik heb er nu tenminste één uitgeschakeld,’ zei ze.
‘Je zal nu mijn slaaf zijn.’

‘Ben je besneden ?’ vroeg ze.
‘Nee,’ kreunde hij nog steeds van de pijn van zijn hoofd.
‘Alle mannen moeten besneden zijn voor Godia,’ sprak ze streng.

‘Wie is zij ?’ vroeg hij.
‘Onze godin,’ liet ze hem weten.

Ze pakte haar mes, sneed zijn broek weg, en besneed hem toen.
Hij schreeuwde.
Hij voelde zich toen nog zieker.
Toen ging ze weg.

Hoofdstuk 2.

Ze liet hem daar gewoon gebonden liggen.
Hij kon niks doen.
En nu was hij besneden.
Hij zou haar nu nooit meer vergeten.
In zijn hoofd was hij nu haar slaaf geworden.

Hij smeekte tot Godia.
Er was geen antwoord.
Zo had hij al vanaf het begin deze wildernis beleefd.
Het was wreed en meedogenloos.
Hij probeerde de touwen van zijn polsen af te krijgen.
Hij schreeuwde om hulp.
Het zou ook de wilde beesten kunnen aantrekken.
Hij lag hier helemaal machteloos.

Hij was in een hel, deze wildernis.
Oh, had hij deze boottocht maar nooit gedaan.
De herinneringen flitsten door hem heen.

Het was een dodentocht geweest.
Hij herinnerde hoe hij vanuit de woeste zee tot het woeste strand kwam, een wildernis strand, geheel verlaten.
En nu was hij hier.

Hij keek omhoog en zag een donkere vrouw op een primitieve troon. Ze stond op van haar troon. Ze had een rieten rok aan.
‘De gesel zult gij dienen,’ sprak ze.

Hij stamelde : ‘Wie bent u ?’
‘Godia,’ sprak ze.

‘Maak me los,’ sprak hij.
Toen vervaagde het beeld.
Hij zuchtte.
Hij zag roofvogels om hem heen die hem begonnen te pikken.
Hij schreeuwde tot ze, en begon wilde te bewegen, maar niets hielp.
Ze bleven hem pikken.

‘Godia !’ riep hij.
Hij probeerde de roofvogels van hem weg te trappen.
‘Arrrgggh, help me dan toch !’

Hij begon te rollen naar de rivier, en liet zich daarin glijden. Hij ging onderwater. Hij had niet veel kracht meer over. ‘Dit is het einde,’ dacht hij. Hij voelde zichzelf uit zijn lichaam. Hij zag naakte amazones onderwater. Ze grepen hem en trokken hem op uit het water. Zij waren van een andere stam. Hij werd gebonden aan een paal, en zij droegen de paal waaraan hij hing naar hun kamp. Ze wilden hem braden aan een vuur. Hij was al aan het spit, maar de kamp overste die in het kamp was verbood het hen. ‘Hij kan nog van pas komen,’ zei ze. ‘Laten

we hem niet braden. Dat kan alsnog als hij geen nut heeft.' Ze maakten hem toen los.

'Wie ben je ?' vroeg de kamp overste.

Hij vertelde zijn verhaal.
'Je mag hier blijven, op voorwaarde dat je werkt,' zei ze.
'Ik ben ziek,' zei hij. 'Ik heb geen krachten over. Ik heb al tijden niets gegeten.'
'Eten krijg je hier, naarmate je werkt,' zei de donkere vrouw.
'Maar met mate. Er zullen tijden zijn dat je niets te eten krijgt, en dan kun je het lichtere werk doen.'
De andere donkere vrouwen begonnen hem te bespotten.

Ze lieten hem een beeld zien van hun godin. 'Mannen mogen zich hier niets inbeelden. Van alles ben je afhankelijk aan haar,' sprak de kamp overste.

De vrouwen deden hier handwerk, zorgden voor de beesten of gingen op jacht. Ook reden ze rond op beesten, en deden ze aan sport, vaak worstelen. Hij werd bedreigd en bang gemaakt. Hij wist dat hij hier ook geen leven zou hebben.

In de nacht ontsnapte hij. Hij wilde weer naar het strand. Ergens halverwege viel hij in slaap. Hij had nachtmerries over de amazone stammen.

De volgende ochtend is hij toen doorgestrompeld tot het strand. Dat was nog een hele tocht. Hij vond de wildernis verschrikkelijk, maar het strand was ook verschrikkelijk, want daar lagen al zijn herinneringen van vroeger. Op een gegeven moment kon hij niet verder. Hij is toen terug de wildernis ingegaan. De wildernis was groot. Misschien was het leven beter dieper in de wildernis. Hij zou nu een andere kant opgaan

om de amazone stammen te ontwijken. Hij ging verschillende rivieren over om dieper te komen. Hij verwachtte dat ook daar ergens de wildernis zou overgaan tot het strand, maar dat gebeurde niet. Na lang lopen en veel zwemmen kwam hij aan bij een kamp waar hij nog niet eerder was geweest. Hij vroeg zich af of het hier beter zou zijn. Hij wilde het er wel op wagen. Hier waren ook alleen maar vrouwen. De vrouwen waren direct heel vriendelijk naar hem, ook al wist hij dat dat ook een valstrik zou kunnen wezen.

Ze spraken niet veel, dat viel hem op, maar ze maakten wel veel gebaren. Ze verzorgden de wonden die hij had. Ze maakten hem duidelijk dat er veel amazone stammen in oorlog waren dieper in de wildernis, ook met hen, en dat er een varkensbeest genaamd Sanhedrin in een berggrot woonde en hen onder een hypnose hield. Daarom moest het varkensbeest verslagen worden. Maar men kon niet tegen het zware lawaai van het beest. Ze zouden het moeten doen als het beest zou slapen, maar velen hadden dat al met de dood moeten bekopen. Het beest bewaakte een bepaald gesteente wat hen op afstand onder hypnose hield, maar als je naar het gesteente zou kijken, dan zou je in een andere wereld terechtkomen. Het gesteente was vernoemd naar het beest en heette het sanhedrin gesteente.

Het begon hem te plagen in zijn nachtmerries. Hij werd er een schelder van. Ook werd hij gewelddadig. De vrouwen begonnen hem namelijk meer en meer te pesten sinds hij er was. Dat ze niet altijd zo waren maakte dat hij bleef.

Op een nacht viel het varkensbeest hem aan. Hij wist niet of het echt was of een nachtmerrie. Hij zag het sanhedrin gesteente en kwam in een andere wereld. Maar het viel hem op dat de andere wereld niet veel verschilde van de wereld waar hij vandaan kwam. Was hij nu wakker geworden, of was hij

echt in een andere wereld gekomen ? Sliep hij nog steeds ? Hij liep zijn tent uit en werd als vanouds met een steen op zijn hoofd geslagen door een amazone. Hij wist niet of het was gebeurd door een amazone van zijn eigen kamp of van een ander kamp, vanwege de amazone oorlogen. Het gebeurde namelijk van achteren. Nu lag hij half bewusteloos op de grond, en werd ook nog eens getrapt.

Hoofdstuk 3.

Een vrouw keek hem aan. Zijn handen waren achter zijn rug gebonden. Hij zag een beetje dubbel. Hij kon niet goed zien wie het was. Hij voelde steken in zijn hoofd. ‘Ik kan het je wel uitleggen,’ zei de vrouw. Hij kon niet goed ademhalen.

Hij kon de vrouw niet goed verstaan, maar ze had het over de amazone oorlogen. Ook had ze het over het beest Sanhedrin. Hij kon niks terugzeggen, hij was te zwak. Maar hij wist niet wat hij zou moeten zeggen. Hij zou naar het beest Sanhedrin moeten, met wat andere mannen. Hij zou geofferd worden om het beest gunstig te stemmen. Hij wilde niet. Hij zou vechten tot het bittere einde. Maar hij werd in een kooi gestopt op een kar. Op andere karren zag hij ook mannen in kooien. Toen werden de kooien voortgetrokken naar de grot waar het beest was. Het beest zou nog slapen, anders zouden ze dat niet kunnen doen. Ergens vlak voor de grot werden de karren neergezet, en de amazones begonnen weg te rennen. Ze wisten hoe gevaarlijk het kon zijn. Na een tijdje kwam het beest naar buiten. Het beest maakte nog geen geluid.

Hij moest het met lede ogen aanzien. Het beest begon met de eerste kooi. De man die erin zat werd al snel aan flarden gescheurd. Toen gebeurde hetzelfde met de tweede kooi, en hij was in de derde kooi. Hij zou vechten tot het einde. Het beest

tikte toen op de derde kooi. Nu was hij aan de beurt. Toen sloeg het beest de kooi open, maar hij kon wegrennen. Het beest kwam wel direct achter hem aan. Nog nooit had hij zoveel lawaai gehoord. Het was alsof zijn oren bloedden, maar hij wist zichzelf in veiligheid te brengen. Hij rende verder in de wildernis, en het geluid leek zachter te worden. Hij moest blijven rennen, totdat hij aan het strand zou zijn gekomen aan de andere kant van het eiland. Hier was hij nog niet geweest. Tot zijn grote vreugde zag hij daar een boot. Hij rende op de boot af en wilde de bemanning vertellen wat er met hem was gebeurd. Maar het bleken piraten te zijn en goudzoekers, die totaal onverschillig waren. Er viel van hem niets te roven, dus ze geboden hem weg te gaan. Teleurgesteld ging hij terug de wildernis in.

Weer bouwde hij een hut. Weer had hij vele nachtmerries over Sanhedrin in de nacht. Hij wilde nu weten wat het was. Hij bad tot Godia, maar die hielp hem niet. Hij moest het alleen oplossen, en misschien was er geen oplossing. Hij kon er maar niet aan wennen. Waar was hij terecht gekomen ? Hij betreurde de boottocht en de schipbreuk. Was dit nu zijn noodlot ?

Het was alsof Sanhedrin een mijnenveld was in zijn hoofd, alsof Sanhedrin het verleden was wat hij nooit had kunnen verwerken. Hij lag in een scheiding en zijn vrouw had de kinderen ontvoerd. Daarom had hij de boottocht gemaakt. Maar Sanhedrin liet hem zien dat hij van het verleden niet kon vluchten. Het riep dezelfde wanhoop op. Hij kon met Sanhedrin niet op een rechtstreekse manier afrekenen, zoals hij dat ook niet met zijn verleden kon. Hij moest er omheen werken, andere wegen zien te vinden, ook al leken alle wegen hier dood te lopen, en voelde hij zich omsingeld.

Ja, de amazones hadden hem omsingeld. Ze probeerden hem af te leiden, maar hij wist dat zij het probleem waren. Deze stammen leefden in oorlog om hem. Het waren dingen van het verleden die hem probeerden te overheersen. De amazones streden om hem, en wezen op het varkensbeest, als de lap van de stierenvechter. Al deze amazones stonden tussen hem en zijn vrouw in, en tussen hem en zijn kinderen, tussen hem en het verleden. Hij kon niet terug, maar hij kon ook niet verder. Hij zat muurvast. En Sanhedrin was slechts het voorhangsel van de amazones. Het was naar hem op jacht.

Weer bad hij tot Godia, en hij herinnerde haar woorden : ‘De gesel zult gij dienen.’ Moest hij blij zijn met de amazones die tussen hem en zijn verleden instonden ? Moest hij blij zijn met Sanhedrin ? Het had zijn verleden vervormd. Was het erger of beter geworden ? En wat moest het zijn ? Hij wilde niet ontvluchten aan de diepte ervan. Hij wilde het verleden niet zomaar afdekken. Of was dit de wortel van het verleden ? Gaf het inzicht over het verleden ? Maar wat was dat inzicht dan ? Hij begon toen te bidden tot de gesel, want die moest hij immers dienen.

Het gaf hem richting en diepte. En hierin ontstond betekenis. Het begon te regenen en de regen spoelde alles weg.

Einde

Het Spel

Hij woonde met zijn vriendin op twee hoog.
Zijn vriendin had een spel meegenomen.
Het was een soort puzzelspel en oorlogsspel.
Ze zouden het spel samen spelen, maar hij vond het spel er zo mooi uitzien dat hij direct naar de winkel wilde waar ze het vandaan had.
Ze gaf hem het adres en hij ging direct op pad.
In de winkel aangekomen waren daar veel meer van zulke spelen.
Hij keek zijn ogen uit.
Hoeveel moeten we verliezen voordat we al dit moois zien ? vroeg hij zichzelf af.
Hij was lang depressief geweest, maar dit gaf hem hoop.
Ineens was de gehele wereld mooi in zijn ogen.

Hij kocht nog wat meer van zulke spelen.
Die zou hij samen met zijn vriendin spelen.
Toen hij thuiskwam met de spelen en de tas op de bank zette omhelsde hij zijn vriendin.
‘Ik ben zo blij dat je deze winkel hebt gevonden,’ zei hij.

Ze gingen het op het balkon spelen. Er was hier veel natuur.
‘Je geeft mensen hoop,’ zei hij tegen zijn vriendin.
Het spel was mooi en fijn, avontuurlijk.

Het Elizabeth virus

Juliar draaide aan de tuner. ‘Ja, dit vind ik een goed liedje.’ Hij begon het mee te zingen : ‘Dat we vergeten zijn.’ Maar hij stopte al snel. Hij moest denken aan Daksheim, de stad waar hij vandaan kwam. De stad was getroffen door een atoombom, en sindsdien was het een spookstad, beheerst door Calvijnista. Er werden fabrieken gebouwd op het puin, en daarin moest ieder mens in de stad hard werken. Nog steeds was de stad onder sterke straling. De atoombom werd genoemd Melleyvlu, of het Elizabeth virus.

Juliar werd lang na de atoombom geboren, maar groeide op in het nieuwe Daksheim onder Calvijnista, en was uiteindelijk gevlucht. Maar er stond een hoge prijs op zijn hoofd. Daarom leefde Juliar eenvoudig en stil, om zichzelf niet te verraden. De jagers van Calvijnista waren overal. Juliar woonde nu in het stadje van zijn oma. Maar veilig voelde hij zich hier niet. Hij wilde vluchten naar de wildernis, voordat hij ontdekt zou worden.

Ook Juliar had zware straling opgelopen van de Melleyvlu, de gevallen atoombom, ook al was hij pas lang daarna geboren. Ook werden de gevolgen van geslacht tot geslacht doorgegeven. De stad Daksheim leek er maar niet aan te ontkomen. Juliar herinnerde zich de fabrieken die maar niet stopten, en de verschrikkelijke Calvijnista die regeerde.

Nog voordat de atoombom viel werd de stad beheerst door twee verschrikkelijke heersers, Helman en zijn vrouw Helma, maar Calvijnista na de atoombom leek wel de allerergste. Juliar’s oma vertelde hem veel over de tijd van Helman en Helma. Juliar had zijn vriendin verloren door de straling die nog steeds aanwezig was, en Juliar had er ook veel last van, en

dacht dat hij zou bezwijken. Ook het stadje van oma waar hij nu was leed nog steeds onder de gevolgen van de straling. De Melleyvlu was nog steeds zijn grootste nachtmerrie, alhoewel hij de verhalen over Helman en Helma ook verschrikkelijk vond. Calvijnista was onlosmakelijk verbonden met de Melleyvlu. Het was een tiran, grenzeloos in wreedheid, zonder enige genade. Juriar dacht dat er geen kruid tegeop gewassen was, maar hoopte toch dat meerderen zouden ontsnappen.

Op een dag kwam er een grote roofvogel bij zijn raam. Het was een leor. Dat waren sprekende roofvogels. Leors kwamen bijna niet bij de mensen, dus het was heel bijzonder. De leor sprak tot Juliar dat er wel meer mensen bevrijd zouden kunnen worden, en vroeg met wie hij zou beginnen. ‘Kun je mijn zusje en mijn dochtertje redden ?’ vroeg Juliar. Juliar had namelijk een dochtertje van zijn vriendin, maar die leefde nog steeds in Daksheim, net als zijn zusje.

Het duurde heel lang, maar uiteindelijk was de leor er toch in geslaagd. Hij had Juliar’s zusje en het dochtertje op zijn rug genomen. Maar de vogel was zwaar gewond. Hij was beschoten in Daksheim. Ook het zusje en het dochtertje waren er slecht aan toe en moesten direct naar het ziekenhuis. De vogel wilde niet bij de mensen zijn, dus moest Juliar hem verbergen. Juliar verzorgde hem zo goed als hij kon. De vogel had zijn leven gewaagd om het zusje en dochtertje van Juliar te redden. De vogel stierf en Juliar was er kapot van, helemaal kapot.

Het zusje en dochtertje van Juliar overleefden het wel. Zij kregen een huisje waar ze samen konden wonen. Juliar wist dat het niet volkomen veilig was. Juliar hoopte dat er meerdere leoren zouden komen, maar aan de andere kant wilde hij niet dat ze ten onder zouden gaan zoals deze leor.

Het Elizabeth virus woedde in de breinen van de mens. Het was zwaar giftig. Juliar wist dat ze de natuur nodig hadden. Maar ook in de wildernis waren de jagers. Het leek wel alsof ze helemaal ingesloten waren, en Calvijnista wilde ook het stadje van zijn oma regeren. Juliar dacht eraan om onder te grond te gaan. Daar zou hij kunnen komen door de kelder van zijn oma.

Op een dag kwam er een veel grotere leor bij het raam. Hij zei tegen Juliar dat hij hem wel over de zee zou kunnen brengen naar een eiland. Juliar stemde direct toe. Hij klom op de rug van de vogel, en de vogel nam hem mee de zee over. De vogel vloog extra hoog, zodat ze niet door de jagers gesnapt zouden kunnen worden. Het was een lange tocht over zee. Het eiland was prachtig. Het rook hier zo fris, zo anders. Hier kon Juliar geheel ontgiftigen van het Elizabeth virus. Nu zou de vogel ook de anderen halen, maar er gingen weken voorbij, en de vogel was nog niet teruggekeerd. Juliar begon het ergste te vrezen. In ieder geval moest Juliar hier zien te overleven. Er groeide gelukkig overal voedsel. In de weken dat Juliar hier was had hij nog geen mens gezien. Het was een wildernis eiland. Maar Juliar was nog niet het eiland aan het verkennen. Hij wachtte nog op vogel, maar die leek niet te komen. Juliar begon steeds meer de hoop op te geven.

Uiteindelijk is Juliar toen verder het eiland op gegaan, de wildernis in. Tot zijn grote schrik was er verderop het eiland een soort concentratie kamp. Jammerende mensen achter hekken van botten. Juliar vroeg zich af wat er hier gaande was, en vroeg het aan iemand bij het hek. ‘Ren maar, ren maar,’ werd hem gezegd. ‘Want straks pakken ze je ook.’

‘Wie zijn het ?’ vroeg Juliar.

‘De jagers van Calvijnista,’ werd er gezegd. Juliar schrok en begon te rennen, zo hard als hij kon door de wildernis. Had de vogel hem bedrogen ? Nee, dat kon niet waar zijn. Leoren waren edele, nobele, goede dieren, zeer betrouwbaar. Waarschijnlijk wist de vogel dit niet. Juliar hoorde schoten in de verte. Hij rende het strand op, waar hij ergens een bootje zag liggen met een peddel, en ging het bootje op, om zo te peddelen tot het volgende eiland, maar hij vreeste het ergste. Nog steeds werd er geschoten. Toen hij verder op zee was en omkeek zag hij wat jagers staan. Hij peddelde door. Hij wilde niet opgeven. Plotseling werd hij geraakt in zijn arm. Hij moest toen wel het water in. Hij is toen verder gezwommen, maar hij bloedde hevig en begon te verzwakken. Hij voelde zichzelf wegzakken. Plotseling was daar de vogel die hem greep. In een loeivaart begon de vogel op een volgend eiland af te vliegen. ‘Ik had een foutje gemaakt,’ sprak de vogel. ‘Daar moet je niet wezen.’

‘Waar was je ?’ vroeg Juliar.

‘Teveel oorlog,’ zei de vogel. ‘Ik kwam er niet meer langs, en moest toen een grote omweg nemen. Overal jagers.’

‘Ik begrijp het,’ zei Juliar.

‘Het Elizabeth virus woedt,’ sprak de vogel.

De vogel zette Juliar af op een strandje. Juliar sneed de kogel uit zijn arm en verbond het met een stuk doek. ‘En hier ?’ vroeg Juliar. ‘Zijn ze hier niet ? Wat als ze hier komen ?’

‘Nee,’ zei de vogel. ‘Hier ligt de tegennatuur. Het Elizabeth virus kan hier niet komen.’

‘Ik hoop het,’ zei Juliar. ‘Hoe kan ik verder ontgiftigen ?’

‘Ontdek de natuur,’ zei de vogel. ‘Ik moet nu echt de anderen halen.’

Juliar keek om zich heen. Verderop het eiland waren donkere vrouwen. Het leken amazones. Ze waren heel aardig en vertelden hem over de tegennatuur. Ze speelden allerlei spelletjes, en hadden allerlei sporten. Ze leefden van een bepaald boek, een soort bijbel. Het boek was in hieroglieven opgetekend in hun grotten. Ze kenden het geheel uit hun hoofd. Van jongs af aan moesten ze het leren, om veilig te blijven tegen het Elizabeth virus.

Einde

DE TRAGEDIE VAN TANGA SPANGA

Hij wilde weg uit Tanga Spanga.
Hij ging naar het loket om een kaartje te kopen.
Toen hij het geld gaf was de vrouw aan het loket boos omdat er een baardhaar tussen zou hebben gezeten. Ook had ze het over de huid onder zijn oren, dat er iets met zijn bloed zou zijn.
Hij had toen gezegd dat als ze achter het loket wilde werken, dan zou ze haar haar eens moeten kammen. Toen liep hij weg met het kaartje, en is richting het station gegaan. Daarvoor moest hij eerst door de stad lopen. Het was heel druk.

Bij het station was het ook heel druk. Hij zou de wildernis van Tanga Spanga ingaan. Daar zouden ook wat steden zijn. Hij keek op het kaartje. Ze waren niet duidelijk geweest over wat voor steden het zouden zijn. Toen hij in de trein stapte merkte hij op hoeveel mannen er waren, en maar weinig vrouwen. Naarmate er werd gestopt bij verdere stations gingen steeds meer vrouwen weg, en er kwamen eigenlijk alleen maar mannen bij. Na een tijdje werd er omgeroepen dat ze er waren, dat het het eindpunt was. Maar het was geen stad. Op het station zag hij allemaal klagende mannen. Ze waren veelal lang, slank, met lang haar en baard, vaak lang. Hij liep van het station af, en zag er twee vrouwen met elkaar praten. ‘Hij had zo geklaagd,’ zei de ene vrouw tegen de ander. Hij vroeg zich af of het een dorp was, maar het leek wel een concentratie kamp.

De trein was heel modern, zoals alles modern was in de stad waar hij vandaan kwam. Hier was alles meer primitief. De

vrouwen waren ook primitief. Hij zag steeds meer vrouwen hier. Het viel hen op dat ze veel met elkaar spraken, en spottend spraken over mannen. Terug naar de stad waar hij vandaan kwam wilde hij niet meer. Hij had onwil, woede, angst en was op de vlucht. Hij had het helemaal gehad. Hij liep de wildernis in in de hoop dat hij daar ergens één van de steden zou vinden. Hij durfde niet te spreken met de vrouwen. Mannen zag hij hier niet.

Hij had spijt dat hij niet met de mannen had gesproken. Nu zag hij ze niet meer. Hij zou kunnen wachten totdat de volgende trein zou komen, om dan een man aan te spreken, maar hij durfde het niet aan met deze vrouwen om hem heen. Hij vertrouwde het niet. Hij liep door tot de wildernis, en zou op zoek gaan naar een stad.

Het was lang lopen, en hij begon honger en dorst te krijgen. Hij was bang waar hij terecht zou komen, en bang dat hij nergens terecht zou komen.

Dit was gewoon een dystopie, een hel. Hij durfde bijna geen adem te halen. In zijn hoofd was hij moegedraaid. Dat hadden de vrouwen gedaan, de vrouwen van Tanga Spanga, van de stad waar hij vandaan kwam. Het was alsof ze hem altijd vast probeerden te praten, altijd kleinerend. En hij had blinde vlekken. Als ze eens goed naar hem waren en goed over hem spraken, dan vergat hij dat snel. Het bleef gewoon niet hangen, maar kwam wel ergens op de achtergrond van zijn lange termijn geheugen. Hij was depressief, goed depressief. Hij

wilde niet meer leven, maar wist ook dat hij geen andere keus had.

Angst voor mensen, angst voor vrouwen. Angst voor bittere eindes. Hij schreef wat op in zijn notitie blokje. Hij was ook bang voor papier. Hij had teveel verschrikkelijke dingen gelezen. In Tanga Spanga werden mensen continue overladen met vreselijke papieren. Het was gekkenwerk. Hij moest weg. Hij moest kunnen ademen. Na een tijdje viel hij van vermoeidheid op de grond en viel in slaap. Hij was op, hij kon niet meer. Wat grond was op zijn tong terechtgekomen. Hij had de kracht niet om zijn tong naar binnen te halen.

Hij weende in zijn slaap. Hij hoorde de rivieren bruisen in de verte. Het waren zijn tranen. Het was alsof hij door een insect was gestoken. Hij voelde zich ziek.

Nog nooit was hij zo depressief geweest als toen hij vertrok, maar het was ook een bevrijding. Hij vond het verleden eng. Hij kon er niet mee leven.

Hij had vreemde dromen. Worstelingen met een zwarte cobra. Helemaal uitgeput werd hij wakker. Hij probeerde verder te gaan, maar hij kon niet. Hij had geen kracht.

Toch heeft hij zich toen kunnen vermannen, alhoewel hij in het begin meer kroop dan liep. Later merkte hij dat hij weer normaal kon lopen, en heeft toen heel lang gelopen totdat hij bij het strand aankwam. Hij zag daar een donkere vrouw in de zee staan. Hij voelde zich verhongerd en had erge dorst. Hij

voelde zich ook weer helemaal uitgeput. Hij heeft toen al zijn moed bij elkaar geraapt en liep naar de vrouw toe. Ze begon hem direct te bespotten. Ze maakte allemaal kleinerende opmerkingen. Toen hij met de vrouw sprak werd hij ineens van achteren op zijn hoofd geslagen. Hij raakte bewusteloos, en werd even later wakker bij een groot orakel. Het was een orakel dat alles omdraaide. Het was een steen met vreemde tekens, in een taal die hij niet kende. Het moest van de inboorlingen hier zijn. Iemand hield zijn hoofd van achteren vast en duwde het hard tegen de steen. Het was alsof hij inwendige bloedingen had. Hij weende. Waar was hij toch terecht gekomen ?

Kannibalen ? Van alles kwam in zijn hoofd op. Hij kon niet achterom kijken. Weer werd zijn hoofd tegen de steen gesmeten, en toen weer. Weer begon hij zijn bewustzijn te verliezen. Het was nu alsof zijn eigen bloed van binnen in zijn mond gleed. Wat wilden ze van hem ? Wat wilden ze met hem doen ?

Hij hoorde en voelde watervallen stromen, en gebruis. Hij keek naar de orakel steen. Er stonden donkere vrouwen naast. Ze smeerden toen spul op hem. Wat wilden ze met hem doen ? ‘Kannibalen,’ dacht hij.

Hij werd onder een zogeheten bewaarder van gevangenen geplaatst. Ze behandelde hem meestal, maar niet altijd, redelijk goed, maar hij had het idee dat ze hem voorbereidde om gegeten te worden. Dit ging zo weken door. Amalek was haar naam. Na die tijd zei ze dat zij zijn bewaarder niet meer was,

maar zijn slavendrijver, in de zin dat hij hard werk voor haar moest verrichten. Het leek er op dat ze toch geen kannibalen waren, tenzij het uitstel was.

Hij mocht haar in ieder geval geen bewaarder meer noemen, maar zij was nu zijn slavendrijver. Hij was van zomaar gevangene tot slaaf geworden. Er waren wel meerdere gevangenen en slaven. Ze werden zombies, skeletten of geesten genoemd. Hij werd een geest genoemd. Hij wist dat hij hier ernstig in de problemen was gekomen. Vaak werd hij op zijn hoofd geslagen. Hij had het idee alsof zijn brein barste, alsof hij allemaal inwendige bloedingen had, en vaak werd hij tijdens zijn bewusteloosheid of halve bewusteloosheid ingesmeerd met spul. Toch kannibalen dan ? Hij wist het niet. Ook gooiden ze gevangenen en slaven die gebonden waren van hoge plaatsen. Dan vielen ze te pletter en raakten verlamd of kreupel. Sommigen braken hun rug of nek. Hij wist dat hij hier goed op de verkeerde plaats was gekomen, de ene wreedheid na de andere.

Rust kreeg hij bijna niet. Ook ‘s nachts moest hij werken. Eigenlijk had hij zijn enige slaap als hij bewusteloos of half bewusteloos was. Slapen mocht niet, dat was voor luien. De vrouwen zelf sliepen ook bijna niet. Het leek wel alsof ze altijd op waren. Als hij klaagde of weende was er ook geen medelijden, want dat werd ook met spot beantwoord. Ze probeerden hem te breken. Daar was hij van overtuigd.

Hij wilde vluchten naar de zee, maar er was hier geen ontsnappen aan. Als iemand probeerde te ontsnappen dan liep

zo’n ontsnapping vaak verkeerd af. Als hij zag wat ze deden met hen die probeerden te ontsnappen durfde hij niet meer. Met netten werd de ontsnappende gevangen, en daarna was het goed mis. Dan werden z’n beide kaken gebroken. Ook werden soms armen afgehakt, en soms zelfs benen. Hij was in een hel terechtgekomen. Ontsnappen hier kon je maar één keer proberen.

LANGS HET RIET

Alles wat hier is is de vrucht van vermoeidheid, veel vermoeidheid.

We moeten de lagere bevrijdingen achter ons laten en komen tot de hogere bevrijdingen.

Ik keek naar mijn dochter. Oom Bert had haar gebracht. Ze was klein, haar gezicht opgeblazen. Ik kon bijna niet spreken. Ik zei een hele lange tijd niets, maar nam haar in mijn armen.

Ze was ontvoerd, maar oom Bert had haar teruggevonden. Ze sprak niet.

Maar we moesten nog steeds vluchten. Ze zaten ons nog steeds op de hielen. Het was oorlog. We spraken bijna niet. Alles gebeurde in stilte, stricte stilte. Daarin moesten we ons oefenen.

Ik ben na een tijdje weggerend. Het was te gevaarlijk. Oom Bert zou haar naar een ziekenhuis nemen. Ken je dat gevoel dat je niet bij je kind kan zijn ? Anders traceren ze je. Ze loeren op bloed en op bloedbanden. Maar een hogere wereld wacht ons, hogere bloedbanden. Het is iets van binnen, van de droom, niet iets van buiten. Als gezinnen niet werken, dan moeten we hen overlaten aan de bijmoeders. Een heleboel kunnen we niet dragen en dan moeten we leren loslaten, hen leren overdragen in de handen van het hogere.

Als het oorlog is gaat alles anders. Je moet dan hogere keuzes maken, dwars tegen alles in. Veiligheid boven alles. Je moet je kinderen iets meegeven maar kunt niet telkens met ze sjouwen.

Wij worden geroepen tot de hogere oorlog, en moeten de lagere oorlog achter ons laten. Dan wordt je soms weggeroepen van je gezin. De pijn in je buik, maar je moet aan de hogere opdracht voldoen, op lange termijn werken, want het gezin is slechts een beeld van de taak die we hebben.

In de oorlog is alles anders. Een kat in het nauw maakt vreemde sprongen. Dan moet je strategisch denken, lange termijn denken, niet korte termijn.

Ik moest, ik moest, alles achterlaten. Het hogere riep mij. Ik moest een weg bereiden uit deze stad, want deze stad trekt naar beneden. De uittocht is een lange tocht. En dan ga je door een mijnenveld. Elke stap kan de laatste zijn. Oh, geef toch uw leven aan het hogere, de hogere bron, de kom van het rode, langs het riet.

Ons land was verwoest door een atoombom. Daarom spraken wij niet. Wij konden niet.

Ik dacht aan oom Bert, die zijn leven had gewaagd om mijn dochter te redden. Na de atoombom hadden rovers de macht genomen.

Ik kan niet goed ademen, niet goed spreken, symptomen van de atoombom. We hebben er allemaal last van.

Het vreet aan ons. Geloof wordt tot ontferming. Vermoeidheid is het enige pad wat vruchten voortbrengt. Het klaagt onze ziel aan, voortdurend. Het trekt ons naar beneden in de dieptes, voortdurend. Dan is vermoeidheid de enige ontsnapping. De slaap vlucht van ons weg. Er is alleen rust als we bewusteloos zijn geslagen. Stenen vliegen door de lucht. De oorlog nog steeds in volle gang, ook in de wildernis.

Het rode roept onze naam. Inwendige bloedingen, geen faam. Het is de prijs van de besnijdenis. We moeten alles achter ons laten. Het verleden was een hel.

Ik wandel langs het riet, maar ik moet vluchten. We moeten niet bezitten, maar bewaren, loskomen van de erfdrift. We leven uit roeping, niet uit herkomst.

Welzalig de man die tegen het woeste beest strijdt, en zijn vader en moeder niet in herinnering heeft, maar de dingen zoekt van de andere wereld

Ze roept hem vanaf de bergen,
De rivier van vergetelheid is zijn droom,
kruizende met de rivier van tederheid,
waaraan de hemelse woonplaats ligt

Beloch 15:2-3

De Muur

Op het veld kwam ze naar hem toe rennen.
Ze had een rieten rokje aan.
Ze nam hem in haar armen.
Ze hadden elkaar zo lang niet gezien.
Hij had het eindelijk gewaagd om over de stadsmuur te klimmen.
Hij had het bijna niet overleefd.

Even later waren ze in haar hut.
Weer nam ze hem in haar armen.
‘Ik ben bang voor het verleden,’ zei hij. ‘Ik vind het eng.’

‘Dat is ook niet zo vreemd,’ zei ze.
‘Maar je weet dat je mijn slaaf bent, anders gaan we weer terug naar af.’

Hij knikte. Het was hem best. Bij de amazones waren mannen niet meer dan slaven.
Dat was de enige manier waardoor hij kon blijven.
Vrije mannen waren te gevaarlijk. Die zouden te hoogmoedig kunnen worden en opgeblazen.
De amazones hadden natuurlijk een moeilijk leven gehad vroeger, als slaven van mannen,
en hier waren de rollen omgedraaid voor hun eigen veiligheid.

Hij zuchtte van opluchting dat hij weer bij haar was, haar weer had.
Het leven was moeilijk in de stad.

Hij kon haar niet vergeten.
Hij groeide op in het amazone kamp, maar werd toen door wachters van de stad ontvoerd.
Een hoge prijs moest hij betalen om weer terug te komen.

Hij zuchtte, zuchtte diep. Toen werd hij wakker. Het was maar een droom geweest. Hij kon nooit terug over de muur. Het zou te gevaarlijk zijn. De amazones waren te gevaarlijk. Hij was van hen gevlucht eens. Nog wel had hij soms dromen dat hij bij ze terug leek te zijn, en dan leek het mooi, maar hij wist dat het niet waar was. Hij wilde wel dat het waar was, maar de realiteit was anders. Hij zou geen leven hebben daar.

Hij moest op een afstand blijven.
Dromen kon wel.

Als hij door de grauwe straten van de stad loopt is hij depressief.
Hij mist ze. Hij was immers met ze opgegroeid.
Maar hij weet ook dat hij er nooit naar terug kan.
De muur is tussen hen, en dat is maar goed ook.
Hij kan alleen maar dromen, en zelfs dat is soms gevaarlijk.
Hij kan er soms goed van streek van zijn.
Dan dwalen zijn gedachten terug naar hoe het eens was.

Het was ondragelijk, en toch mist hij ze.
Alsof hij nog steeds daar gevangen is,
als een Stockholm syndroom.

Het blijft aan hem knagen,

ook al is hij daar weg.
De ontsnapping was goed geslaagd, maar het lijkt wel alsof hij alleen maar dieper in het kamp is gekomen, dieper in gevangenschap.

Mentaal en emotioneel is hij nog helemaal niet ontsnapt.
Hij vereert ze om te kunnen overleven.

In een café ontmoette hij een meisje wat op haar leek.
Ze hadden even oogcontact. Hij sprak met een andere man.
Toen hij naar huis ging, naar zijn fiets liep, kwam ze achter hem aan.
Ze vroeg of hij haar wilde thuisbrengen, achterop de fiets, want het was al donker en ze durfde niet alleen naar huis. Ze zei dat hij vertrouwd overkwam.

Hij nam haar achterop de fiets, en ze wees hem de weg naar haar huis.
Ze woonde in een flat. Ze vroeg hem nog even mee te komen naar haar huis.
Hij liep met haar mee.

Binnengekomen ging ze zitten.
Ze vroeg hem of hij ook wilde zitten.
Dat deed hij.

‘Zeg, ken ik jou niet ergens van ?’ vroeg ze. ‘Je lijkt zo vertrouwd.’
Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik zou het niet weten, maar je lijkt wel op iemand die ik ken.’

‘Wie ?’ vroeg ze.

‘Oh, iemand van vroeger,’ zei hij.

Ze keek hem aan in zijn ogen.
‘Mag ik weten wie ?’ vroeg ze.

‘Een amazone van het amazone kamp,’ zei hij, ‘maar daar kom ik niet meer.’

‘Dat is je geraden ook,’ zei ze. ‘Veel te gevaarlijk.’

Ze liep toen naar hem toe en begon tegen hem aan te botsen met haar vuist.
‘Wat doe je ?’ vroeg hij.

‘Nou, even testen,’ zei ze.
‘Vreemd,’ zei hij. ‘Wat bedoel je hiermee ?’

‘Laat maar,’ zei ze, terwijl ze ook weer ging zitten. ‘Je had het over amazones.’

‘En ?’ vroeg hij.

‘Die zijn veel agressiever en gevaarlijker dan ik,’ zei ze. ‘Had je niet liever een gesprek gehad met een echte amazone ?’

‘Nee,’ zei hij. ‘Ik probeer van ze weg te vluchten. Het is me gelukt, maar ze zitten nog steeds in mijn hoofd.’

‘Ik zie het,’ zei de vrouw. ‘Ik probeer je echt niks aan te smeren, maar ik merk dat als iemand het over amazones heeft, dan wordt ik baldadig.’

‘Zeg, ik moet weer gaan,’ zei hij.

‘Vind je het eng worden ?’ vroeg ze.

‘Ongemakkelijk,’ zei hij. ‘Je lijkt op haar en nu ga je ook zoals zij doen.’

‘Heeft ze je ooit geslagen ?’ vroeg ze.

Hij stond op. ‘Ik moet gaan. Ik had dit onderwerp nooit moeten aansnijden.’

‘Toe, blijf nog even,’ zei ze.

Hij liep richting de deur, maar ze ging tussen hem en de deur instaan.

‘Probeer je me nu aan het huilen te maken ?’ vroeg hij.

Weer werd hij wakker. Hij was helemaal onder het zweet en met betraande ogen.

‘Dromen, dromen, dromen,’ zuchtte hij. Hij keek rond in zijn saaie kamer. Hij voelde zich depressief. Toch vond hij het een opmerkelijke droom. Toen hij opstond en zich had aangekleed

begon hij het wat op te pennen, ook de vorige droom. Hij bewaarde alle dromen goed op papier. Daar kon hij boeken van schrijven. Het hielp hem er doorheen.

Het ging op en neer met hem. Telkens weer had hij het gevoel dat hij neergeslagen werd. Vluchten ? Hij kon niet vluchten. Ze waren in zijn hoofd, in zijn dromen, op schrift gesteld, ja, overal waren zij. Misschien moest hij dieper het kamp in om ergens een uitgang te vinden, misschien wel onder de grond. Het bleef hem bezig houden. Het roofde al zijn tijd en al zijn energie. Doodmoe werd hij van deze vrouwen. Hij had het gevoel dat ze hem krankzinnig probeerden te drijven, of onder de trein. Hij moest vechten voor zijn leven, ook al was hij daar weg. Misschien hadden ze dingen in hem geimplanteerd.

Ook had hij veel schilderijen van amazones in huis. Hij vroeg er zelf een beetje om, maar alleen zo kon hij het verwerken. Een schilderij was immers veiliger dan daar letterlijk te zijn, maar het leek ook wel hoe verder hij van hen was verwijderd, hoe dieper en erger het werd. Alsof hij niet met en niet zonder kon. Hij moest ergens een middenweg zien te vinden, maar dat ging niet makkelijk.

Hevig piekerde en puzzelde hij. Hij kon er niet omheen en ook niet doorheen. Hij zat vast. Hij wilde rust, maar kon het niet vinden. Ze teisterden hem. Het waren bullies. En hij mocht zich niet verdedigen. Nee, want dan zou het erger worden. Het waren immers bullies. Hij was bang een huilbui te krijgen, maar ook kon hij niet huilen. Het zat vast. Hij leefde met een brok in zijn keel.

Telkens begon hij toen te dromen over de zee, en het leek alsof hij telkens wakker werd aan het strand. De zee gaf hem hoop, leek alles weg te spoelen. Hij kreeg een nieuwe baan, en het meisje waarmee hij werkte leek op haar. Hij kon niet ontkomen. Zij was overal. Het was het noodlot. Hij kon niet bij haar weg. Telkens weer wist ze wegen te vinden naar hem. Hij kon niet ontsnappen uit haar greep. Op een dag wilde hij van de brug afspringen, maar het meisje hield hem tegen. Ook aan haar vertelde hij het hele verhaal. Ze zei dat hij wat hobbies moest nemen. Zij zou hem er wel mee helpen. Maar hij had het al zo vaak geprobeerd. Hij zag er geen gat meer in.

‘Ik wens dat je het goede goud vindt,’ zei ze.

‘Het is niks,’ zei hij. ‘Ik probeer en probeer maar, maar ik zit gewoon vast.’

Ze keek hem aan en hield hem vast. ‘Eens komen de cirkels wel rond,’ zei ze.

Ze zong een lied voor hem, en hij werd langzaam wakker, terwijl de golven ruisten.

Zijn leven was een aaneenschakeling van dromen, als een muur tussen hem en haar.

Het hield hen veilig tegen elkaar.

Einde

DE HEKSENKINDEREN VAN BEGAL

Ik keek naar hun voeten. Van de grote teen tot de kleine teen waren de tenen steeds korter, als een xylofoon, als een schuine lijn naar beneden. Het waren de heksenkinderen van Begal. Hun ogen waren hol.

En moeder honger riep mij.

Hoe leven zij ? Het bloed druipt van hun monden.
Over de ruggen van anderen leven zij.

En moeder honger riep mij.
Ik heb niks van ze nodig.

En ik ontsnapte van de planeet Begal. Ik weet niet meer hoe. Maar de nachtmerries bleven, van de heksenkinderen van Begal.
Ik kon er niet omheen.
Ik moest er dwars doorheen.

In al onze visuele rijkdom zijn we blind.

HET GEHEIM VAN DE SNOEPVISSEN

Een jongen had een speciale gave. Uit zijn hand stroomden dorpen en steden. Maar er was bijna geen wildernis meer, geen natuur. Een heks hield de indiaanse koningin gevangen. De indiaanse koningin had de gave de natuur te brengen waar zij ook maar ging, maar nu ze was opgesloten kon ze dat niet meer. Alleen in haar gevangenschap was de natuur, maar daarbuiten kwam het nauwelijks voor. Zij werd dus opgesloten gehouden in een wildernis grot, heel diep. De grot werd bewaakt door een draak. De mensen van de dorpen en de steden wilden haar vrijzetten, maar konden het niet. De jongen had hen de dorpen en steden gegeven als bescherming tegen de heks. De draak kon niet zomaar verslagen worden. Men moest langs de wildernis gaan naar de zee. Dat was nog slechts een strook wildernis. In de wildernis stond de lange grot, die ook naar de zee leidde. Maar aan de andere kant bewaakte de heks de grot, en die kon ook niet zomaar verslagen worden. Die was veel te sterk. En om bij de heks te komen zou je over een stenen veld van spinazie-zwijnen moeten gaan. De stenen waren hard, en puntig. Je zou er zo overheen kunnen struikelen, en de spinazie-zwijnen maakten veel kabaal, en verslonden hen die te dichtbij kwamen.

De jongen wilde er wel naar toe. De gave van de natuur en de lieve indiaanse koningin moesten vrijgezet worden. Hij ging met zijn speer. Ook had hij een pijl en boog en een vangnet. Maar de spinazie zwijnen waren veel te wild en woest, maakten veel te veel kabaal, en leken wel van steen.

Hij werd wanhopig en moedeloos. Ook struikelde hij telkens over de stenen en bezeerde zich ernstig. Uiteindelijk liep hij trillend terug. Langs de wildernis strook ontmoette hij een feetje. Het feetje was heel klein en sprak tot hem : ‘Maar jongen, die spinazie varkens die zo wild en woest zijn en zo hard en allesverslindend, die kun je niet zomaar verslaan met wat wapens zoals jij hebt. Je moet wat vissen aan zee, op slagroom-vissen. Als je die aan de spinazie zwijnen voedt, dan zullen ze slapen, heel lang, en kun jij je werk doen.’

‘Oh bedankt, lieve fee,’ zei de jongen. ‘Hoe moet ik op slagroom-vissen vissen. Moet ik daar nog wat speciaals voor meenemen ?’

‘Gooi je net maar uit,’ sprak het feetje, ‘en beproef je geluk.’

De jongen liep naar de zee, en wierp zijn net uit. Het feetje ging met hem mee. ‘Zeg, geliefde fee,’ zei de jongen, ‘als ik de spinazie zwijnen heb gevoed, en ze slapen, en ik kom bij de heks, wat moet ik dan doen, want zij is veel te sterk. Niemand kan tegen de heks op.’

‘Oh, ik heb wel een plannetje,’ zei het feetje.

De jongen ving wat slagroom-vissen en ging ermee naar de spinazie varkens, maar die moesten er niets van hebben. Wel hield het hen op een afstand. Het scheen dat ze bang waren voor de slagroom-vissen. ‘Bekogel ze ermee,’ zei het feetje. Dat deed de jongen toen. ‘De zwijnen kunnen niet tegen

slagroom-vissen, daar worden ze moe van,’ zei het feetje, ‘dat zwakt hen af.’

‘Maar ik begin zelf ook moe te worden,’ zei de jongen. Even leek het alsof de jongen weg begon te zakken, maar het feetje gaf hem toverkracht. ‘Kom,’ zei het feetje. ‘De varkens slapen. Nu moeten we naar de heks.’ De jongen ging bijna slaapwandelend het feetje achterna. ‘Ik weet wel een truuk.’

Toen de heks ze zag aankomen begon ze te schaterlachen. ‘Wat een slampampers komen daar aan. Wat komen jullie doen ?’ lachte ze schaterend.

‘Heks,’ zei het feetje. ‘Laat ons er nu door. Je weet dat jij de indiaanse koningin bewaakt.’

‘Die komt niet meer vrij,’ zei de heks. ‘Wie wil je daarvoor meebrengen ?’

‘Oh, ik ben iets vergeten,’ zei het feetje fluisterend naar de jongen. Ze moesten terug naar het strand, en dan lopen totdat ze bij andere stenen velden waren gekomen. Die stenen waren nog wel erger dan de stenen velden van de spinazie varkens, maar door de toverkracht van het feetje had de jongen daar geen last meer van gehad. Op de andere stenen velden waren broodbuffels en taartbuffels. Zij bewaakten het stafke van Hurretut, waar de heks mee uitgeschakeld zou kunnen worden. ‘Waarom heb je dat niet eerder gezegd ?’ vroeg de jongen fluisterend aan het feetje. ‘Vergeten,’ zei het feetje. ‘Dat is de

vloek van de toverkracht die ik bij me draag, dat het me nogal vergeetachtig maakt soms. Alles heeft zo zijn keerzijde.’

Toen ze van de heks wegliepen schaterlachte de heks weer. ‘Wat een lafaarden. Ze weten dat ik onoverwinnelijk ben !’ krijste ze lachend.

De broodbuffels en taartbuffels zagen er gevaarlijk uit, maar de stenen velden waarop ze stonden nog wel meer. ‘Dit kan ik niet,’ zuchtte de jongen.

‘Nee,’ zei het feetje.

‘Het ziet eruit als een feestje,’ zei de jongen, ‘en wij zijn niet uitgenodigd.’

‘Wel,’ zei het feetje. ‘Ik weet wel iets.’

‘Slagroom-vissen weer ?’ vroeg de jongen.

‘Nee,’ zei het feetje. Ze wees toen naar een buffel die half op het strand stond. ‘Dat is een broccoli-buffel. Oh, ik weet het al !’ riep het feetje. ‘We hebben ditmaal snoep-vissen nodig. Maar ik denk niet dat de broccoli-buffel ons erlangs zal laten gaan. Laten we teruglopen en zo het strand op gaan.’

De jongen liep weer terug met het feetje. Ver weg van de buffels gingen ze toen het strand op. De jongen wierp weer zijn net, maar hij ving alleen maar slagroom-vissen.

‘Geduld,’ zei het feetje. ‘Snoepvissen vang je niet zomaar.’

‘Hoe vang ik ze ?’ vroeg de jongen.

Het feetje glimlachte. ‘Weet je dat dan niet ?’

‘Nee,’ zei de jongen.

‘Luister,’ zei het feetje. ‘Fluister zacht, met liefde en aandacht, wees warm en vurig, geduldig turend, zeg niet teveel, zeg niet te weinig. Fluister zacht, de woorden waarover je hebt nagedacht. Fluister als de wind, om de zee op te roepen. Zee, zee, neem mij met je mee.’

De jongen begon te fluisteren, en zei ook : ‘Zee, zee, neem me met je mee.’ Heel zacht fluisterde hij, niet teveel, niet te weinig. Hij fluisterde als de wind.’

‘Laat nu je net los,’ zei het feetje. De jongen deed dat, en de zee begon het net mee te trekken. Na een tijdje kwam het net vol met snoepvissen tot de jongen terug.

‘Wat zal het doen tot de buffels ?’ vroeg de jongen.

‘Dat zul je wel zien,’ zei het feetje. Samen liepen ze weer terug naar de stenen buffelvelden. ‘Werp de snoepvissen naar hen toe,’ fluisterde het feetje. ‘Toe, nu.’ De jongen nam een sprong, en gooide de eerste snoepvis. Direct renden de buffels er van weg. Ze waren er bang voor. ‘Waarom zijn ze bang ?’ vroeg de jongen.

‘Weet je dat dan niet ?’ vroeg het feetje. ‘Weet je dat dan echt niet ?’

‘Nee,’ zei de jongen.

‘Gooi er nog één,’ fluisterde het feetje. De jongen sprong weer op en wierp de tweede snoepvis. De buffels waren al snel in geen velden of wegen meer te bekennen. ‘Ze vrezen dit meer dan wat dan ook,’ fluisterde het feetje.

‘Maar waarom ?’ vroeg de jongen.

‘Kom,’ zei het feetje, ‘dan laat ik je wat zien.’ Ergens op het stenen veld was een losse steen. Het feetje haalde de steen weg, en daaronder lag een stafje. ‘Het stafke van Hurretut,’ fluisterde het feetje. ‘Dat hebben we nodig, pak het.’ De jongen pakte het stafje.

Zo liepen ze terug naar de heks. ‘Ga weg met dat ding,’ krijste de heks. Ze begon woelig te doen, en te stamelen, en gek te gillen. Toen weende, klaagde en smeekte ze. ‘Doe weg, doe weg, daar kan ik niet tegen,’ weende ze. Ze begon toen weg te smelten. Alleen haar kleding en haar hoed waren na een tijdje nog over. Toen liepen de jongen en het feetje de grot in die ze had bewaakt. Al gauw vonden ze tralies waarachter de indiaanse koningin stond. Tranen biggelden over de wangen van de indiaanse koningin. ‘Richt nu het stafke op het slot,’ fluisterde het feetje tot de jongen.

De jongen richtte toen het stafke op het slot. ‘Zeg nu : ‘Stafke van Hurretut, open nu deze verschrikkelijke put.’ De jongen deed wat hem gezegd was, en al snel sprong het slot open, en ging de deur van tralies open. De indiaanse koningin was zeer blij, en gaf hem een zoen op zijn wang, en bedankte ook het feetje. Nu zou ze overal de natuur weer kunnen brengen, en zou de wildernis volop bloeien.

De jongen keek naar het stafke, en keek, en keek naar de indiaanse koningin, en werd zo wakker van een mooie droom. Tranen biggelden over zijn wangen, alsof de zee hem had meegenomen naar een prachtig eiland. Gelukkig hoefde hij vandaag niet naar school, dus hij kon lang over de droom nadenken. Het leek wel alsof de dag nooit meer zou eindigen.

Einde

Het Buffelvisioen

Ik liep op het verlaten strand van de rode zee. De zee was woest, het strand was woest. Het was een lang strand, eindeloos. Ik was eenzaam en hongerig. Ik had alles verloren. Ik had visioenen van de buffeljacht, alsof ik ondergedompeld was in de rode zee, wegzinkende, met een steen of blok aan mijn been. Ik had visioenen van de buffelgeest die mij bijna van het leven had beroofd. Hoe ik overwon ? Door de visioenen van een indiaanse vrouw. Maar ik voelde mij als verdrinkende in de rode zee. Ik had niets meer over. Deze vrouw had alles van me weggenomen, maar me er zoveel voor teruggegeven. Ik keek naar haar sieraden. Ik zag hierin de visioenen van een nieuwe wereld. Ze lonkten naar mij, lokten mij. Er waren struiken langs de kant van het strand, maar er was niets eetbaars. Ik strompelde door. Ik verzette mij er niet tegen toen de rode zee mij probeerde in te nemen. Nu was ik deel van de rode zee. Het leek overal om me heen te stromen. Ik was al in de branding.

Ik dacht alleen aan haar, maar moest ik haar loslaten, of was zij een geschenk ? Ik ging de branding weer uit, en strompelde over het strand de wildernis in. Ik was meer dood dan levend. Bij een hut stortte ik neer. Een indiaanse vrouw met donkerrode kleding gaf mij wat soep. Ze legde mij op een mat. Ik zat rechtop, en nam van de soepkom. ‘Doeloe,’ zei ze. Ik wist niet wat het betekende. Ik keek op naar haar met een vragende blik. Ze legde haar handen tegen haar borst, en sprak weer ‘Doeloe’. Maar ik was hier helemaal niet. Ik was in de zee. Sterke stromen hadden mee meegesleurd, meegezogen, en

ik hallucineerde slechts. Ik was aan het ijlen. De indiaanse vrouw pakte mijn hand. Ze wees met haar andere hand op een buffelvisioen. Het waren een heleboel buffels. Het ging over in de jacht. Ik wist dat ik op mezelf joeg, op het verleden. Ik was in de rode zee, golven slingerden mij heen en weer. Het buffelvisioen was groot boven de zee. Ik voelde me erin opgenomen worden.

Ze gaf mij leven. Ik gaf leven aan haar. Door de buffeljacht op het ego, voor de geheimen. Zij was een groot geheimenis in mijn leven. Ik kon niet met en niet zonder haar. Ik kon niet met het verleden leven. Het visioen was rood, boven de rode zee. Het zout begon mijn geheugen aan te vreten, wat als een wild zwijn was.

Ik hoor haar stem, het dringt diep door, als een stem dieper dan het verleden. Ze brengt mijn verleden tot rust. We kunnen niks forceren. Ik ben dankbaar met elk stukje wat moeder natuur mij geeft. Ik leef van moment tot moment.

Ze is wild als de rivieren. Het trauma vecht met de droom. Het is een gevecht om adem te kunnen halen.

Ik moet werken aan de dag. Zij heeft deze dag gegeven. Ik moet er het beste van maken. Ik moet weven en jagen.

Van hoeveel tranen weven wij deze kleding, deze tenten en voorhangsels ? Zij liggen verborgen in de rode zee, als een rood geheimenis, tranen van bloed. Hebben zij niet uiteindelijk het roze voortgebracht ?

De tent van Bilha kleurt roze na de buffeljacht. Dan ligt mijn ziel doorboord. Ik kan niet meer opkomen dan door haar.

Ik probeer me erin te berusten, in het verleden dat als een vis heeft toegeslagen. En ook zij sloeg toe, de indiaanse vrouw. Nu kruizen de ideeën, krijgt het een andere wending, een andere richting. Ik zie nu door rood en roze. Het buffelvisioen hangt om mij heen. Ik ga met gebogen hoofd. Ik ga in het stof. Hoe diep moest ik dalen om hier te komen ? Het is slechts een verhaal. Zij is de vertelster. Zij is niet uit mijn hoofd. Zij heeft mij doorboord met haar verhalen. Zo nam zij mij op in het buffelvisioen. Oh, tot een dal van dorre doodsbeenderen daalde ik, om haar te zien zoals zij was. Ik zag haar geheimenis, en nu is het roze in mijn hart. Totdat de rivieren van bloed en de rode zee mij weer overstromen, overweldigen, meesleuren in de duistere nacht, op zoek naar haar geheimen. Nee, vinden zal ik ze niet. Alleen zij die aan zichzelf sterven zullen haar zien. Wij zullen slechts als vondelingen gevonden worden. Er is geen overwinningsgeluk, maar wedergeboorte.

Haar visioenen zijn mij meer waard dan goud. In het visioen van de buffelgeest wast zij mij.

Zo ben ik hier met haar gekomen. Ik ben alleen te vinden in haar.

Haar voorhangsels zijn roze in haar tent. Het buffelvisioen is een mijn waarin ik werk om tot haar te komen. Ik had het in de

duisterste nacht van mijn leven. Het is nooit meer weggegaan. Het is altijd hier.

En ik ga langzaam voorwaarts, als een pelgrim, tot de stad van het buffelvisioen. De trap is lang. De poorten zijn eng hier, de voorhangsels roze. En zoveel rood in de nacht, als de rode zee die mij verzwelgt. Ik adem alleen in haar. Ik heb haar gezien en het niet overleefd, maar zij gaf mij nieuw leven. Het verleden verzwolgen, een nieuwe morgen in de diepte. Ik weet, het is slechts de diepere nacht. Zij is het morgenroze, als het diepe roze van de diepste nacht. Ze is een trauma kunstig gesponnen en gewoven, om te verstrikken, de buffel in mij. Haar gifpijlen doorboorden mijn ziel, haar aanrakingen bonden mij. Recht overeind lopen kan ik niet, alleen in haar, zij die mij leven geeft.

Het buffelvisioen stroomt tot mij als de rode zee in de rode nacht. De vliegen van de nieuwe morgen verslinden het vlees van de jacht. Slechts vliegenzwermen aan het einde van de buffeljacht. Het jachtvisioen eindigt in de vliegen, want de honger is op jacht naar de jager. Wat is uw deel ? Vliegen. Tot stof zult gij wederkeren.

En hier ga ik trager, mijn gelofte doende tot de honger, tot de onbereikbaarheid, want zij is de onbereikbare. De mens heeft het bereikbaar gemaakt, en daarom is het vals. Het zijn illusies in de hongernacht, opdat giftige morgens opkomen, die op jacht zijn naar hen. Het zijn illusies van spelende kinderen die macht over elkaar willen uitoefenen. Wie kan er het hardste schreeuwen ?

Ik ontwaak in haar armen. Zij slaapt nog, en is als de zee.

De Zombificator

Het was een wilde amazone stam.
Krijgsgevangenen werden gedood en tot zombie gemaakt.
Ze werden door een soort voodoo-medicijn uit de dood terug geroepen,
om slaven te zijn van de amazones. Het werd witi genoemd.
Het was een stof die door bepaalde hanen werd gedragen,
die daar speciaal voor werden gefokt.
De zombies jammerden de hele dag door omdat ze zwaar werk moeten doen voor de amazones.
Dat waren ze natuurlijk niet gewend. Vaak hadden ze verwende levens gehad.
Scherpe hanenbotjes werden ingesmeerd met de stof en door het vlees van de dode krijgsgevangenen gestoken op bepaalde plaatsen zoals de borst, de rug, de armen en de benen. Zo kwamen zij tot leven.

De droomtante

In de wildernis had ik ze ineens gezien, de trollen.
Al gauw hadden ze me omsingeld, en namen me mee naar een trollenstad.
Ze hadden ringen met giftige gassen waardoor ik veel flauw viel.
Zo kon ik niet ontsnappen.
Ze wilden een zekere prisma van mij, maar de prisma liet mij uiteindelijk ontsnappen uit de stad, ondanks de vele gifgassen.
Ik werkte me met de steen er een weg doorheen.
Dat ging niet vanzelf, duurde me heel lang. Ik moest leren niet flauw te vallen van de gifgassen.
Ik rende de wildernis in met de steen toen ik eindelijk uit de stad was, maar al snel ging alles veel trager, en na een tijdje kon ik me niet meer bewegen, terwijl trollen achter me aankwamen. Ze blaften als honden. Ze wilden de steen. Ze waren een stuk kleiner dan mij, maar sprongen in de lucht om het uit mijn hand proberen te slaan. Eentje sloeg mijn hand met een speer. Op dat moment verscheen er een vrouw, en niet alleen ik viel flauw, maar ook de trollen.

De vrouw pakte mijn hand en begon me mee te trekken. ‘Hoe kon het dat ik flauw viel ?’ stamelde ik.

Niks zeggen, zei de vrouw.

Ze nam mij mee naar een huisje.

Dat was op het nippertje, zei ze.

In het huisje begon ze verder te spreken. Ik had weer wat kracht in mijn armen en benen.

‘Het zijn varkens,’ zei ze.

‘Maar wie bent u ?’ vroeg ik.

‘Een amazone,’ zei ze. Ze deed haar kap af.

‘Hoe deed je ons flauw vallen ?’ vroeg ik.

Ze liet een kruikje zien.

Ze nam me even later mee naar een amazonenkamp.

De trollen hadden me heel erg lopen bespotten en belachelijk lopen maken terwijl ik daar was. Ik merkte telkens dat ik te zwak was om iets terug te zeggen. Ze hadden mij helemaal onder controle met hun giffen. Nu was ik dan bij de amazonen, maar al snel merkte ik dat hetzelfde gebeurde. Ze probeerden mij te kleineren en belachelijk te maken, aan één stuk door.

‘Waarom heb je me hier naartoe genomen ?’ vroeg ik aan de vrouw die me hier gebracht had.

‘Wij willen de steen,’ zei de amazone. ‘Wil je het ruilen ?’

‘Voor wat ?’ vroeg ik.

Ik staarde haar aan, maar werd toen wakker van een vreemde droom.
Vandaag zou ik naar zee gaan.
Toen ik er was aangekomen strompelde ik de zee in.
Ik werd gekweld door herinneringen waarvan de vreemde droom een echo was.
Ik hoopte dat het zout van de zee me zou kunnen genezen.

Het was een tropische dag.
De golven waren fris en bruisend.
Ik had een goede tijd in het zeewater.
Ik ontmoette een vrouw aan het strand.
Ik scheen haar te kennen van vroeger.
Maar ook toen werd ik wakker.
Het was weer een droom geweest.
Ik vertrouwde het niet, stond op, en ging naar beneden.
Ik wist niet of ik nu wel of niet echt wakker was.
Ik onderging het gewoon.
Ik voelde me misselijk.
Ik ging zitten op een stoel.
Ik klikte de tv aan, en ze probeerden een soort spul te verkopen.
Ik klikte de tv uit.
Weer werd ik wakker.
Ik kon maar niet echt wakker worden.
Ik was in een warnet van vreemde dromen.
Het was alsof het me in de diepte van de zee sleurde.
Ik had geen kracht om los te komen.
Ik had geen kracht om boven water te komen.

Ik was in een net. Ik greep naar mijn lichaam, zoekende naar een wapen.
Ik vond een mes en probeerde het net los te kappen.
Net op tijd. Ik vond een gat en zwom naar boven. In de verte was een eiland waar ik naartoe zwom.
Hier woonden inboorlingen, natuurvrouwen, amazones.
Ik werd direct in elkaar getrapt toen ik aan land kwam.
Ze sleurden me naar een grashut waar ze me op een mat legden.
Ik kreunde.
‘Betalen zul je voor je verblijf hier,’ zei een amazone.

‘Maar ik ben hier tegen mijn wil,’ zei ik.
‘Nee,’ zei de amazone. ‘Je was aangespoeld, had je maar niet moeten aanspoelen. Je bent hier zelf naartoe gezwommen.’

‘En toen werd ik in elkaar getrapt,’ zei ik.
‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Mannen zijn een bedreiging. Alleen verzwakte mannen mogen op het eiland komen.’

‘Wat gaan jullie met me doen ?’ vroeg ik.
‘Zolang je zwak bent ben je geen gevaar, en kun je hier blijven, maar betalen zul je, voor elk beetje wat we je geven,’ zei de amazone.

‘Ik heb geen geld, ik heb niks,’ zei ik.
‘Werken zul je,’ zei de amazone.

‘Terwijl jullie me zwak maken ?’ vroeg ik.
‘Ja,’ zei ze. ‘Anders zul je tegen ons werken.’

Weer werd ik wakker. Badend in zweet. Ze moesten me wel hebben, de vreemde dromen. Ik keek naar de steen op mijn nachtkastje. ‘Misschien niet moeten kopen ?’ vroeg ik mezelf.

Mijn tante belde. ‘Tante, ik kan maar niet wakker worden,’ zei ik.
‘Ik heb hetzelfde probleem,’ zei tante.
‘Dan zitten we in hetzelfde schuitje,’ zei ik.
Ik vertelde haar over de steen.
‘Nee, had je niet moeten kopen,’ zei ze. ‘Dat is een plakdroom steen.’
‘Wat is het ?’ vroeg ik.
Maar toen werd ik wakker, wetende dat ik waarschijnlijk nog steeds droomde.
Ik belde haar direct op, mijn tante.

‘Sorry, de verbinding werd verbroken,’ zei ik.
‘Waar heb je het over ?’ vroeg ze. ‘Leuk dat je belt overigens.’

‘Ik had je net aan de telefoon, maar verbinding viel weg,’ zei ik.

‘Welnee, jongen, dat heb je misschien gedroomd,’ zei tante.

‘Ja, dat klopt, maar ik droom waarschijnlijk nog steeds,’ zei ik.

‘Dat idee heb ik ook de hele tijd,’ zei tante.
Ik vertelde haar over de steen, over de plakdroom steen.
‘Ja, dat moet het wel zijn, zei ze.

De verbinding werd toen verbroken. Ik hoorde alleen tuut tuut.
Ik heb toen weer teruggebeld.
Toen kreeg ik iemand anders aan de lijn, die zei dat ik verkeerd verbonden was.
Maar het was toch echt het juiste nummer.
Ik bleef doorvragen, en mijn tante zou vroeger daar gewoond hebben, heel lang geleden, maar die was allang overleden.
Hoe lang had ik wel niet geslapen dan ?
Of misschien droomde ik nog steeds.

Ik keek naar de plakdroom steen.
Ik bleef kijken, en ik voelde mijzelf langzaam wakker worden, maar dat kon toch niet waar zijn ?
Ik heb het uiteindelijk ver weg gegooid in de rivier.
Maar toen werd het dromen nog wel erger.
Daarom ben ik teruggegaan naar de rivier om het op te duiken, maar ik kon het nergens meer vinden. Trollen, trollen, overal om me heen, en ze trokken me de diepte in.
Zij hadden de steen nu.
Ze lieten het aan me zien.

Het was een grot onder de rivier.
We moesten door een tunnel zwemmen, en zo kwamen we in een open ruimte.
Het leidde tot hun stad.

Weer werd ik wakker, en ik was blij dat ik wakker was, ook al kon het natuurlijk een droom zijn, maar ik was blij dat ik weg van de trollen was. En eigenlijk wilde ik helemaal niet meer echt wakker worden. Het was goed zo. Mijn leven was een hel, en als het een keer goed ging, dan maakten mijn herinneringen het wel weer tot een hel. Het leek me onmogelijk om daarvan wakker te worden, maar het was me nu toch gelukt, ook al was het mogelijk een droom.

Ik belde mijn tante, en sprak met haar. We konden het altijd goed met elkaar vinden, hadden dezelfde soort problemen. Telkens weer werd de verbinding verbroken, en dan belde ik terug, en was ik of weer verkeerd verbonden, dat tante al tijden lang was overleden, of ze wist helemaal van niks en was blij dat ik haar belde, alsof we voor een hele lange tijd niet gebeld hadden. Ik vond het eigenaardig en interessant. Ik vertelde haar dat de trollen de plakdroom steen hadden nu. Zij was daar blij mee, want zo zouden ze weggehouden worden van ons. Ik vertelde haar ook over de storingen, het verkeerd verbonden zijn, en al dat soort dingen. Ze vond het vreemd. Soms was haar stem heel vaag, verstond ik haar bijna niet, wist ik niet wat ze zei. Dan leek het alsof ik zelf begon te verzinnen wat ze zei. Soms leek het alsof het een echo was, of mijn eigen stem.

Het was mijn droomtante min of meer. Deze steen zou ik nooit kwijt willen. Ze was altijd weer anders, en dat was het mooie aan haar. Ze was onvoorspelbaar, onberekenbaar. Op het ene moment bestond ze, en het volgende moment bestond ze niet, en leek het op een verzinsel van mij. Het moest natuurlijk ook

niet te dichtbij komen. Dat zou ik niet aankunnen vanwege mijn herinneringen. Het moest wel veilig blijven, op een veilige afstand. En zo was mijn tante tante op een afstand. We hadden onze eigen levens, onze eigen dromen, als de golven van de zee, en soms kruisten ze elkaar.

Vruchten van de pen

Het huis was een erfenis. Het was een hoekhuis.
Ernaast was het pleintje met de vele garages.
Het volgende blok rijtjeshuizen begon pas veel verder.
Er zat een grote ruimte tussen.
Aan de overkant van de straat was een smalle strook bomen.
Daarachter was een smal riviertje, zo smal dat het bijna
een sloot was. Het werd ook vaak de sloot genoemd.

Daarvóór woonde ik in een opvang centrum, maar er kwam een man die me dit huis gaf.
Hij was gezonden vanwege de erfenis. Hij werkte voor iemand.
Het was het tegenovergestelde van een assassin.
De man noemde zichzelf simpel ‘ijs’.

Ik heb hem daarna nooit meer teruggezien,
maar het ijs bleef altijd bij me.

Ik leefde in een dystopie totdat de man kwam,
en sindsdien was alles heel dubbel.
Ik was verscheurd tussen twee werelden,
maar het ijs genas me.

In mijn herinneringen noemde ik hem altijd oom ijs.
Hij had een hele mooie stem.
Als snijdend ijs.

Soms droomde ik over hem.
Ik had nu een nieuw leven, dankzij hem.
Toen hij kwam, ik zal het nooit vergeten,
sprak hij : ‘Het is tijd.’

Toen bracht hij mij naar mijn nieuwe huis.

Er rijden hier altijd auto’s langs en bussen.
Het is hier goed te leven.
Ik doe mijn boodschappen bij de supermarkt in de buurt, achter het pleintje.
Je kunt daar alles kopen.

Nog steeds snijdt het ijs door mijn ziel.
Ik zit nog deels in mijn herinneringen opgesloten.
Ze zitten heel diep.
Ik hoop dat het ijs er ooit zal komen.

Ik kan niet huilen.
Alles is bevroren en vast.
Het is om mij te beschermen.
Al mijn tranen zijn bevroren.
Al mijn tranen zijn van ijs.
Ze verbergen diepe herinneringen.
Ze verbergen bloed.
Het is gestold.
Het is als steen.
Ik probeer te onthechten, maar het is te diep.

Met een brok in mijn keel loop ik soms naar de supermarkt.
Het is zo groot hier.
Ik ontmoette er eens een Surinaamse vrouw.
We raakten in gesprek omdat ik een interesse had in Suriname.
Ze had het over haar kookkunsten.
Ik wist dat Surinaamse vrouwen vaak goed konden koken.
Ze nodigde mij toen uit om het eens te proberen,
maar ik ben toen weggegaan. Ik was te bang vanwege mijn verleden. Ik had bindingsangst.

We hadden wel telefoonnummers uitgewisseld.
Ze zei dat het tijd kostte.

Ik vroeg me af waarom ze geinteresseerd in me was.
Dat legde ze later uit, vanwege dat ik schrijver was.
Ze had een liefde voor boeken en voor schrijvers.
We hadden het er vaak over.

Ik schreef obscure boeken.
Ik gaf ze nooit uit.
Ik legde ze soms ergens neer voor zwervers of voorbijgangers.
Ik liet ze op allerlei plekken achter.
Dat vond zij ook interessant.

Ze raakte geinteresseerd in mijn geschriften.
Ik had eens een bijbel geschreven.
Dat vond zij het meest interessant.
Met wat vriendinnen vormde ze een groepje om het te bespreken.
Ze gingen ook langs de deuren om de boodschap van de bijbel te verkondigen.
Het deed me een beetje denken aan de Jehovah getuigen.
Ze onderwees zelfs mij uit de bijbel die ik had geschreven.
Ze maakte me er wegwijs in.
Ik vond dat interessant.

De bindingsangst hield me op een zekere afstand.
Ik liet haar veel haar gang gaan.
We spraken elkaar steeds minder.
Wel stuurde ze mij het tijdschrift wat ze met haar vriendinnen maakte over de bijbel.
Ik las het graag.
De zekere afstand maakte het voor mij dragelijk.
Ze maakte er echt wat van.
Ze bouwde er een wereld van en een wereld er omheen.

Ze begon ook boeken te schrijven over de bijbel die ik had geschreven.
Ik vond de boeken interessant.
Ik kreeg ze ook in huis.
Zo stonden ze in mijn boekenkast, en ik las er vaak uit.
Zij bracht de bijbel die ik had geschreven tot leven.

Ik kon mijn herinneringen vervangen door haar.
Haar boeken waren een goede aanvulling bij mijn boeken.
Ze hoorden bij elkaar.
Het ijs zorgde ervoor dat we niet terug naar af gingen.
Het was goed zo.
We bleven min of meer in twee verschillende werelden leven.
Zij had haar leven en ik had mijn leven.
Maar deze levens kruisten door onze boeken.

Ze vroeg mij soms om raad, en ik vroeg haar soms om raad.
Zo vulden we elkaar aan.
Zij was het tweede grote geheimenis in mijn leven,
naast oom ijs.

Eigenlijk was zij het tweede geschenk van oom ijs,
naast het huis wat hij mij had geschonken.
Het was een andere erfenis.

Maar niets was mij waardevoller dan de bijbel die ik had geschreven.
Uiteindelijk waren ze daar uit voortgekomen.
Vruchten van de pen.

oorlogsbesluiten

hoofdstuk 1. het water van de gesha
hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje
hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden
hoofdstuk 4. het vuur van virus
hoofdstuk 5. de botvlieg
hoofdstuk 6. het badhokje
hoofdstuk 7. hij moest wederom geboren worden
hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten
hoofdstuk 9. flutromannetjes

hoofdstuk 1. het water van de gesha

Dominee Bouma zag de gesha's langsgaan. Het was een tragisch gezicht. Ze liepen heel stijf en mochten niet dromen. Hij las weer verder in het boekje waar hij mee bezig was. Er waren rode vlekken op het papier. Nee, hij kon de gesha's niet helpen. Er waren onzichtbare muren in de stad. Dominee Bouma had vaak black outs en viel weg. Hij las in de inleiding over het zwijn
Lo H. Ook las hij over het water van gesha. Het was een hele lange inleiding. Uiteindelijk begon het verhaal toen.

hoofdstuk 2. het waarheidsgehalte van een flutromannetje

Ed Edelweis was de directeur van een uitgeverij van flutromannetjes. Hij verdiende hier veel geld mee. Hij was in een vergadering en besprak met zijn medewerkers welke

flutroman hij dit keer zou uitgeven. Er lag een hele stapel nog aan ongepubliceerde flutromans die eigenlijk nog op hun moment aan het wachten waren. Iedere medewerker had zijn eigen voorkeur. Er zaten hele bijzonderen bij. Ed Edelweis had ze nog niet allemaal gelezen, maar er moest nu wel een beslissing komen. Zijn oog was gevallen op een boekje genaamd oorlogsbesluiten. Hij vond het wel een interessant verhaal. Hij dacht dat het daarom wel goed zou verkopen. De anderen hadden het ook gelezen. De hoofdstukken waren kort en raadselachtig, bijna als profetieën, als literaire sigaretten. Dat was tevens ook de naam van hun uitgeverij : de literaire sigaret.

Om de stad heen was er een muur gebouwd van flutromannetjes. Het waren bijna hieroglyphen. Je kon alleen de stad in en uit als je ze kon ontcijferen. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 3. dikke pijlen door dikke huiden

Om een gouden kalf dansten zij, de afgoden van hun ambachten. Leeuwen met grote manen joegen op de deserteuren die de oorlog hadden vergeten, en beren joegen op de spijbelaren die van hun halfslachtige principes goden hadden gemaakt, om vervolgens al het principiële te vergeten. Ze waren volgelingen van al te snelle persoonlijking. Daarom moesten de beren komen. Op de tribune zat iemand die

wegsmolt door een vreemd vuur. Het was een vuur van een virus. Ook de amazones joegen op runderen, op de ambachten van de mens, die ze tot hun goden hadden gemaakt. Dikke pijlen door dikke huiden. Het was het vuur van een oog.

Ze stond in de tent van haar moeder. Daar waar het rund geen leeuw wilde worden moest ze het rund schieten.

Harde en stijfgetrokken amazones in het water met pijl en boog om vissen die geen runderen willen worden te schieten. Ook schieten zij runderen die geen vissen willen worden, want de vis is de scholing.

En er was iets in de kerk gekomen waardoor de kerken leegliepen. En zij probeerden te vluchten tot de wildernis, maar ergens halverwege versteenden ze, want ze hadden de natuur niet lief. En zo werden zij als muren, als eenzame voorspellers van een lot voor allen die afdwalen.

De oude vergadering of de nieuwe vergadering ? De shamaan koos voor geen. De oude germaanse golems die op de gongen sloegen waren gevallen. De amazones waren gekomen. Het was stil op straat. De kerken waren leeg. Het virus was gekomen.

hoofdstuk 4. het vuur van virus

Het was koel weer, maar de muur langs de brede brug naar het noorden was zonovergoten. Er was een plakkaat op de muur

van natuurvrouwen. Amos liep langs de muur, en zijn blik viel op het plakkaat, en hij bleef meer staren. Opeens zag hij het grauwe gezicht van een tante verschijnen op het plakaat. Ze was heel doods en had een gewaad aan. Ze droeg een natuurbaby met een band om zijn voorhoofd. Toen moest die tante de baby overhandigen aan de amazones. Daarna zag hij op het plakkaat een kantoor verschijnen waarin een grote dode leeuw lag, met een pijl door zijn hart. Zijn tante was in een rouwstoet. Het was een hele lange stoet, en ze waren allemaal in lange, grauwe gewaden met gebogen hoofd. Amos was op weg naar het noorden. Hij liep haastig door zonder om te kijken.

Amos was op weg naar een kerkgebouw achter de brug, een kerk van de regressie. Er was nu een nieuwe God, de God van de regressie. Hij ging helemaal achterin het kerkgebouw zitten. Er waren veel meer mensen. Sommige mensen meende hij te kennen, zelfs enkele familie leden, maar waren zij niet reeds overleden ? Misschien vergiste hij zich wel. Soms moest hij twee keer kijken. Ze leken er slechts op, of was er meer ? Hij keek voor zich uit, en luisterde naar de preek die aan hem voorbij vloog. De reformatie was overgegaan in de regressie. Er was nu een nieuw plan, een nieuw fundament. Het was een andere bedeling. Er heerste een andere strategie.

Buiten werden de mensen geplaagd door een virus. Ze konden hun kinderen niet meer opvoeden. Ze moesten hen overdragen aan de amazones. Amos keek voor zich uit, koel. Hij had die nacht een droom gehad dat New York een stuk natuur was met slechts één huis, een groot huis, met een grote tuin die overliep

in de wildernis. Het was een huis voor moeilijk opvoedbare kinderen. Ook waren deze kinderen paranoïde. Eentje durfde eigenlijk nooit zijn kamer uit, en plaste in een plastic prullenbak die hij eens in de week leegde. De prullenbak was helemaal gaan schimmelen, en op een goede dag durfde hij zelfs helemaal op het zolder te gaan, om daar de prullenbak in de week te leggen, vol met water op het aanrechtje wat daar stond. Toen ging hij weer terug naar zijn kamer en durfde er niet meer te komen. Maar toen de eigenaar van het huis veel later erachter kwam dat er een met urine beschimmelde prullenbak op het zolder was was deze eigenaar woest, zo woest dat hij er niet meer wilde werken, omdat hij bang was dat er inmiddels een virus daar was vanwege dat die beschimmelde prullenbak daar zo lang had gestaan. Hij heeft toen die prullenbak opgeruimd, en vertrok gelijktijdig. Midden in de nacht kwam er een raket van het virus die alle kinderen toen mee had genomen, alsof het huis gewoon een raket basis was. Het virus moest dus gewoon hiervoor gekweekt worden. Het was een vreemde droom. Maar inmiddels sloeg een virus wild om zich heen.

Het dreef de mensen de natuur in of ze droegen hun kinderen over aan de amazones. Amos had een mand. Hij wilde er ook wel in plassen. Sommigen zeiden dat urine geneeskrachtige eigenschappen had, en in de dierenwereld bakende het territorium af, als een alarm. Weer anderen zeiden dat het het sap was van de regressie. Amos slenterde weer naar huis. Hij trapte ergens tegen een blikje aan. Het rolde zo de weg over.

Dit is het vuur van een virus, en rook komt er van voort. Een zwarte leeuwin ligt op een voortijdse grafstede, op een stenen graf, waar een naakte amazone voortstaat. Het is de kerk van de regressie, waar het rund, de ambacht, wordt tot leeuw, de oorlog. Haar monniken zijn rovers, zij gaan terug in de tijd. Ze nemen van een rode stof in een speciale pot, het virus van regressie. Ieder mens moet ontwaken tot de eeuwigheden. Ze aanbidden het regressie virus.

hoofdstuk 5. de botvlieg

Hij was als gestoken door een vreemd insect, een vlieg.
Hij kronkelde spastisch op de grond.
Het was drugs in hun hoofden.

Een man schrikt wakker van een vreemde droom. Hij wordt wakker van het geluid van de douche waar zijn vrouw onder staat. Hij gaat de slaapkamer uit en sluipt richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. De muren van het badhokje zijn vreemd geel en vreemd rood, oud. Hij kijkt

ernaar. Dan gaat ook hij onder de douche. Als hij terugkomt in de slaapkamer slaapt zijn vrouw al.

Hij denkt na over zijn droom, en valt dan ook in slaap.
De volgende ochtend zijn ze vroeg wakker. Hij kijkt naar de witte jurk van zijn vrouw. Het is een vreemde witte kleur.

Die nacht kijkt hij naar zijn vrouw, alsof hij door haar wedergeboren moet worden. Maar dat is allemaal sinds hij de vreemde droom had waarin hij was gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

Er staat een kastje in hun slaapkamer met een plantje erbij, en er ligt een mand met verkleedspullen. Buiten hebben ze een haan. Dat gaat altijd door zijn hoofd.

Hij kwam pas heel laat naar bed. Toen hij terugkwam sliep zijn vrouw al.

Hij werd wakker van de douche. Zijn vrouw stond eronder. Hij sloop richting het hokje van de badkamer, maar dan ineens overvalt een angst hem. Hij kijkt naar de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door.

Dan komt zijn vrouw onder de douche vandaan. Ze kijkt verschrikt. 'Ik ben het maar,' zei hij.

'Ik dacht dat je nog sliep,' zei ze.

'Ik werd wakker van het geluid van de douche,' zei hij.

hoofdstuk 6. het badhokje

Het badhokje, daar draaide wel zijn hele leven om. Altijd als zijn vrouw ging douchen werd hij er wakker van, en sloop dan de gang op richting het douche hokje. Hij keek dan naar de vergeelde muren, en naar het vage, vreemde rode. Altijd overvalt de angst hem dan, de muren die hem dreigen te overweldigen. Maar dan wordt hij weer rustig als hij het water van de douche hoort. Het klinkt als warm water. De frisse geur komt onder het badhokje door. Dan komt zijn vrouw er uiteindelijk uit.

Hij wordt er wanhopig van. 'Ik moet denk ik naar een zielenarts,' zegt hij.

Ook bij de zielenarts vertelt hij zijn verhaal. De zielenarts laat hem ook zijn hele levensverhaal vertellen, en al gauw zegt de zielenarts : 'U heeft nooit een moeder gehad, dat wil zeggen dat u nog nooit echt geboren bent, omdat u nooit een echte moeder heeft gehad. U heeft onderdrukte moedergevoelens, het gemis van een moeder. Dat is me zeer duidelijk geworden door uw verhaal. U heeft een trauma opgelopen door dit gemis, wat zich hierin uit. Neemt u het uzelf niet kwalijk. Het komt wel vaker voor.'

'Ja, maar ik zit vast,' zei hij.

'Dat maakt niet uit. Het komt in plaats van het hebben van een moeder,' zei de zielenarts.

Als hij weer thuis is is zijn vrouw onder de douche. Hij loopt richting het douche hokje, maar een enorme angst overvalt hem. Hij valt op de grond, en begint spastisch te rollen als gestoken door een vreemd insect, een vlieg, een botvlieg.

De mens is voortgekomen vanuit de natuurvrouw, en zal naar de natuurvrouw wederkeren.

hoofdstuk 7. hij moest wederom geboren worden

Meer mensen kregen last van angst aanvallen en paniek aanvallen zoals hij had. Het ging gepaard met zware ademhalingsproblemen.

Het was een groot probleem. Hij moest echt rennen in de bessenvelden. Hij moest wederom
geboren worden. De monsters waren kruizingen tussen tijgers en beren, maar dan veel erger. Hij moest rennen voor zijn leven, altijd, als hij in de bessenvelden was. Zo kwam hij ook eens bij haar terecht. Hij kon zijn dromen niet najagen, maar hij kwam bij haar terecht. Het monster hield hem tegen. Niemand zag het, alleen hij. Zij was immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 8. oorlogsbesluiten

Zijn vader en moeder waren wandelende flutromannetjes. Zijn vader was heel dik, en zijn moeder was heel dun. Er was een wand tussen hen van flutromannetjes. Zijn moeder was onbereikbaar voor hem. Zijn vader probeerde hem te wurgen met zijn vadsige lichaam. Dat was de nachtmerrie die hij vaak had. Op een dag brokkelde de wand af, en zag hij een prachtige natuur met natuurmensen. Het waren natuurmoeders, natuurvrouwen, en hun kinderen. Hij wist niet wat hij moest doen. Hij was alles kwijt. Het overweldigde hem. Toen is hij maar weer teruggegaan naar zijn flutromannetjes.

Ed Edelweis had het gelezen en het was goed zo. Het was klaar voor publicatie. Kort maar krachtig. Het waren immers oorlogsbesluiten.

hoofdstuk 9. flutromannetjes

Dominee Bouma had het boekje uitgelezen, en keek op. Weer zag hij de gesha's langsgaan. Zij waren stijf en mochten niet dromen. Zij moesten werken voor de flutromannetjes. Zij waren modellen om de schrijvers van de flutromannetjes te inspireren. Ze verdienden veel geld. Dominee Bouma zuchtte. Hij kon niets doen. Ook hij voelde zichzelf als een gesha. Maar hij keek op, en zag een rode planeet. Het waren immers …. oorlogsbesluiten ...

Guldam en de Killer-koning

Guldam ging naar de duistere rijken van Canon, de killer-koning die al deze rijken had onderworpen door een vervloekt boek. Toen Guldam dichter bij de troon van Canon kwam, werd Guldam getroffen door felle lichten die uit de ballen aan de zijkanten van de troon kwamen. Hij moest een tijdje zijn handen voor zijn ogen houden, anders zou hij verblind worden. Slangen gleden over de ballen en over de palen waarop deze ballen rustten. Canon had een gezicht als een skelet en was gekleed in een zwart gewaad met paarse sieraden. Als een hond keek hij naar Guldam, die zijn hoofd van de lichten had weggebogen. Langzaam keek Guldam Canon, de killer-koning, aan. Canon hield het vervloekte boek plotseling omhoog. 'Ik weet dat je hiervoor gekomen bent, toch?', riep Canon.

Guldam boog zich van pijn neer door de woorden van Canon, de killer-koning. Het was alsof zijn woorden zijn hart raakten en alles lieten instortten, maar opnieuw leek Guldam zijn kracht te grijpen. Langzaam hief hij zijn hoofd op om Canon, de killer-koning, weer onder ogen te komen. Het was alsof vuren Guldam troffen, maar hij probeerde de brand te negeren, hoewel het hem diep leek te doorboren. Het vervloekte boek had zoveel sloten en kon alleen op een bepaalde manier geopend worden, maar dan liet het maar een paar pagina's zien. Hiermee had Canon hen allemaal tot slaaf gemaakt als in een labyrint, waardoor ze alleen maar dieper in de valstrikken werden geleid.

Guldam stapte naar voren. Hij hief zijn Zwaard van Vuur op tegen de killer-koning. De killer-koning begon te lachen en stond op om van zijn troon te komen. 'Kijk, Guldam, ik weet waar je vandaan komt. Je wilt het boek. Ik bewaak het universele varken van hypocrisie in dit boek, en houd al zijn varkensmelk vast, zodat jullie allemaal sterven van allerlei soorten honger. Ik ben de heerser van Tantalos, de plaats van hongerslaven. Kijk eens naar al die armoede om je heen. Is het niet prachtig? Het laat ze achter de dingen aan rennen die ze nooit krijgen, en ze vechten daarom tegen elkaar. Is het niet het meesterwerk van de hele schepping?'

'Ik weet dat je niets van het leven afweet, Guldam,' zei de killerkoning. 'Het varken is een beest, en als ik het vrij zou laten, zouden er ergere dingen gebeuren dan je ooit had kunnen bedenken. Als je het kunt verslaan, is het boek van jou.'

Een enorm wezen kwam uit het boek, met koppen als slangen, klauwen als draken, als alle roofdieren in één. 'En nog iets, Guldam: als je het hebt gedood, zal de varkensmelk uit zijn lichaam komen. Het is gif en het kan het universum verdrinken. Gooi zijn lichaam in de Afgrond van Bloed, anders zal het lot van het universum nog erger zijn.'

Het zou het ergste gevecht worden dat Guldam ooit had. Het beest sleepte Guldam door de onderwereld naar een grot dicht bij de Afgrond van Bloed. Het beest bond Guldam aan een paal vast en sprak: 'Maak je klaar om te zwemmen in de Afgrond van Bloed, want de slangen zullen je vlees opeten.'

‘Ik ben al te lang opgesloten,’ sprak het beest. ‘Wanneer ik je in de Afgrond van Bloed heb gegooid, zal ik de killer-koning onthoofden, en hem zal hier hetzelfde lot beschoren zijn. Dan zal ik zijn hoofd nemen en mijn boek openen.’

‘Het zal het Boek der Varkens zijn dat alle soorten van de killer-koning in kippen verandert,’ sprak het beest verder. ‘Maar ik heb je nodig om het boek te openen. Ik heb je nodig om de killer-koning te doden. Ik zal je ketenen aan een ketting die lang genoeg is om de killer-koning te kunnen bereiken, en als je me zijn hoofd en gedode lichaam brengt, zal ik genade met je hebben.’

Guldam wist dat hij niets tegen het beest kon beginnen, dus moest hij eerst de killer-koning verslaan. ‘Heb je het varkensbeest verslagen?’ vroeg de killer-koning toen Guldam terugkwam op zijn troon. ‘Nee, ik moet jou eerst verslaan,’ zei Guldam. Hij rende naar de killer-koning, nam zijn ketting in zijn hand en gooide die als een lasso om het hoofd van de killer-koning. De killer-koning schreeuwde toen de ketting hem in een stevige greep kreeg. Reusachtige vogels, de wachters van de killer-koning, kwamen naar voren van de troon om Guldam aan te vallen, maar Guldam doodde ze allemaal met het Zwaard van Vuur. Toen liep hij naar de killer-koning, maar plotseling kwam er vuur uit het vervloekte boek. Guldam hief zijn schild op en kon het vuur van zich afhouden. Toen doorboorde hij het boek met zijn zwaard. De sloten begonnen weg te smelten en een nieuw vuur laadde zich op het zwaard waarmee hij de killer-koning onthoofdde. Toen bracht hij het

hoofd en het gedode lichaam naar het varkensbeest in de grot bij de Afgrond van Bloed.

‘Je bent iets vergeten,’ gilde het varkensbeest. ‘Je moet teruggaan om het Zwaard des Levens te halen. Haal het uit de troon van de verslagen killer-koning.’ Guldam ging terug alsof hij dronken en gehypnotiseerd was. Boven de troon was een gigantisch zwaard in de schede gestoken. Dit moest het Almachtige Zwaard des Levens zijn. Guldam haalde het tevoorschijn en rende terug naar het varkensbeest. ‘Geef het me

nu, en ik zal je bevrijden,’ gilde het varkensbeest. Maar Guldam wist van de bedoelingen van het varken en doorboorde zijn hart met het zwaard. Met een gil wierp het varken zich in de Afgrond van Bloed en zonk weg. Door het zwaard kon Guldam zijn ketenen doorsnijden en al snel was hij een vrij man. Varkensmelk leek uit de bloedbron te komen, en toen hij ervan proefde, wilde hij meer. Het nam de vreemde honger van zijn hart weg. Hij dook in de bron en verzamelde alle huid van het varkensbeest.

Hij rekte het uit en maakte tenten en hing de huiden rond de bron. Hij had nu de bron van de eeuwige jeugd gevonden. De melk sprong uit het bloedige water, terwijl vrouwen uit het meer tevoorschijn kwamen. Ze waren zo lang in deze afgrond opgesloten geweest.

De Zoutvrouwen van de Schagel-vlakte

Where I’m moving on through many places,
Two lovers on the phone, garden in,
In the heart so many spaces

Ik zag haar daar staan,
Ze was aan de telefoon, met haar lover ofzo,
tenminste zo leek het, maar dat kon natuurlijk ook strategie wezen.

En ik wilde weten waarover ze het had.
Ik bleef daar gewoon staan, alsof ik ergens op wachtte,
niet te opzichtig,
Ik keek haar niet aan, maar had mijn oren goed open.

Ze had het over het Paarse Brein,
mensen die maantjesslikkers waren.
Maantjesslikkers zei ze de hele tijd.
En hoedenmannetjes, die kwamen ook in haar verhaal voor,
heel veel hoedenmannetjes, kleine mannetjes met bolhoedjes,
die dingen verkochten onder dwang, ook voedsel en medicijnen,
alles moest maar. Ze hadden ook kleine stropdasjes.

Ik probeerde de puntjes aan elkaar te knopen, maar kon er nog geen chocola van maken.
Het was losse bagger, maar dat ze wat interessants zei was duidelijk.

Wie waren die hoedenmannetjes ?
Ze regeerden de stad, door het paarse brein.
Het was drugs.
Maantjesslikkers waren de slachtoffers van deze criminelen.
Ze werden verslaafd gehouden.

Ik dacht toch dat ik het liedje wat ze zong verkeerd had verstaan.
Toen ze het weer zong leek het :

Where I’m moving on through many places,
Two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many spaces.

Het paarse brein bestond uit allerlei buizen, en het liep door de stad heen.
De hoedenmannetjes waren overal.
Hun koning was ook een hoedenmannetje.
Die leefde diep in het paarse brein.

Ze had het over drugs, ja, dat ze dat zelf ook had genomen,
dat ze was gedwongen.

Ze bleef het liedje maar zingen tot ik er gek van werd,
en toen ben ik uiteindelijk maar doorgelopen,
met het liedje in mijn hoofd en haar woorden.
Ik kon er toen niet los van komen.
Ik ging ermee naar bed en stond er weer mee op.

Was ik zelf misschien ook geen maantjesslikker ?
De hoedenmannetjes waren overal.
Ze zongen dit soort vreemde liedjes,
reclame spotjes, van een dictator.
Want je moest en zou eraan geloven.

Where I’m moving on through many places,
two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many ...

Ja, hoedenmannetjes, overal, en ze werkten voor de lieg-machine,
het paarse brein, bestuurt door hun koning, of werd de koning door
het paarse brein bestuurt ?

Where I’m moving on through many places,
Two lovers on the phone, cornered in,
in the heart so many ...

Het waren een soort steroïden, breinsteroïden,
opgeblazenheid, en dan spatte het uit elkaar,
en giechelden de hoedenmannetjes.

Zo waren het waterhoofden, leeghoofden,
allemaal breinvuurwerk, geen diepte.

Wat een zootje in de paarse stad.
Dat was onze stad.
Ik wilde er niet aan meedoen, maar het had mij in de greep.
Ook ik moest meemarcheren met de hoedenmannetjes.
Het was een grote optocht, en voor wat ?
Eens had deze staatsgreep plaatsgevonden,
en ik wilde weten wat daarvóór was.

Ons brein was versluierd.
Het waren allemaal buizen.
Alles ging mis hier, volkomen mis,
De stad was een misbaksel, en iedereen was een misbaksel,

en ze verkochten het ook nog.
Het werd goed verkocht omdat het gedwongen was.

Ze verdienden aan ons,
het leger, de dokters,
misère is munt

Het waren geen lovers on the phone,
Het was jager en prooi.
Maar wie was wie ?
De rollen konden zo omdraaien.

Je kwam niet ver hier.
Je groeide vast als je een kroon of troon had gegrepen.
Dat had het paarse brein eens gedaan.
Het was nu gevaarlijk gebied.

Hoedenmannetjes overal,
wat is het medicijn ?
Two lovers on the phone is slechts jachtaas.
Wie trapt erin ?
Zovelen.
Daarom was ik maar doorgelopen.
Maar het liet me niet meer los.
Ik was flink de klos.

Blijven staan of weglopen had niet veel zin hier.
Het waren allemaal spiegels.
Alles was deep fake.

Waar moeten we naartoe ?
Het paarse vreet ons weg,
spuugt ons dan uit.

En dan wordt het allemaal gedwongen doorverkocht.
Tweedehands restaurant, dan derdehands, dan vierdehands, etcetera.

Dat doe je toch niet ?
Zij wel. Het zijn immers maantjesslikkers.
Gevangenen van het paarse brein.
En het paarse brein is zijn eigen gevangene.

Hoe stoppen we deze kermis ?
Daarover buigen de geleerden hun hoofden.
Ze zijn zelf ook maantjesslikkers en hoedenmannetjes.
Kinderen van het paarse brein.

Ik dacht aan de zee.
Het zout van de zee moest ons genezen.
Maar het verwondde ons eerst dieper,
anders zouden we nooit los kunnen komen van het monster.
Er moest eerst flink gesneden worden.

De zoutmeisjes waren een plaag, maar het was zo nodig.

De zoutvrouwen van de Schagel-vlakte.
Niet veel had je daar in te brengen.
Ik schrijf me ook in.
Alleen zo kon je je uitschrijven van het paarse brein.
Maar ze sloegen hard, die vrouwen.
Er bleef niet veel van je over.

Het was een plaag, maar oh zo nodig.
Ze waren niet romantisch, geen lovers on the phone.
Wij waren patienten.
Was het geen nieuwe drug ?
Het maantjesslikken was in ieder geval voorbij.

Daar stond de doodstraf op.

Geen hoedenmannetjes meer, slechts vliegen.
Een vliegenplaag in het bos.
En je kunt alleen maar zitten in het mos.

Hansworst hier, Hansworst daar, maar ze komen niet ver.
De zoutvrouwen van de Schagel-vlakte waren gekomen.
Zout in de wonde.

Het steeg me naar mijn hoofd.
Het greep me naar de keel.
Hoe diep moesten we gaan ?
Kinderen hadden ze niet.
Het waren allemaal reageerbuizen.
We waren in het laboratorium.
Als proefdieren.

Dit was het nieuwe probleem,
maar we wilden niet terug naar het paarse brein.
We wilden geen maantjesslikkers meer zijn.
We waren ziek van al dat siervuurwerk.
Alles voor de sier, zonder inhoud.

En wat nu ?
We waren op de golven van de zee, om een nieuw leven te leren.
We waren als vissen in een net op weg naar nieuw land,
om gegeten te worden, verwerkt te worden,
opnieuw geboren te worden,
niet als mens, maar als boek.

We hingen als schilderijen aan de muur,
we waren vreemde liedjes in de hoofden,

het klaagde en jammerde maar door,
totdat zij net zo waren zoals ons.

Bij de zoutvrouwen geen ingang,
geen troost, slechts zout in de wonde,
een ware hel, die eeuwig leek te duren,
en dat moest ook wel, anders zou het paarse brein ons weer grijpen,
en al zijn kotsmisselijke hoedenmannetjes met hun maantjesslikkers.

Bij de zoutvrouwen ook zeker geen uitgang.
Je kan niet naar binnen en niet naar buiten.
Als de zee intreedt zal het zout geen medicijn wezen.

Maar waarom zijn we dan patienten ?
Voor het geld ?
Er werd flink aan ons verdiend,
en daarom wilden ze het zo houden.
Als we genezen zouden zijn dan zou het hen hun baan doen verliezen.

Deze systemen zijn onwrikbaar.
Het speelt zich tegen elkaar uit,
als een vreemd schaakbord.

Hoe kan je hier adem halen ?
Je moet alles kopen.
Niks is gratis.
Het kost je je leven.
Het kost je je vrijheid.
Het kost je je brein.
Zoveel voor een kopje vol van het spul.

En wat was het voor spul ?
Je kon er alleen maar over speculeren,
want het gaf zichzelf niet.
Het toonde geen diepte.
Er werd zoveel achtergehouden,
opdat je er meer van zou kopen,
opdat het je nog verslaafder zou houden.
Elke slok werd steeds duurder,
totdat het onbetaalbaar leek.

En ik dacht : als ik maar zelf de zee zou kunnen worden.
Maar het was een zee van verslaafden,
van hen die totaal maar dan ook totaal de weg kwijt waren,
Ze waren niet te helpen.
Het was ongeneeslijk, maar daardoor koopkrachtig.

En ik hoorde de koning van de hoedenmannetjes lachen,
maar het was slechts een echo, want waar had het hem gebracht ?
Hij was helemaal versteend.
Standbeeld van een zwijn.
Daar moeten we allemaal zijn.
Dwazen dansen er omheen,
zwijnen zoals hem.
Ook zij zullen daar eindigen.

In de nacht, als de laatste roos groeit,
en zoveel dromen kapot prikt,
dan zal het zout niet tot genezing zijn,
het blijft prikken totdat ze thuis zijn.

Als een ware moeder wacht het ons op.
Ze heeft ons niet gespaard voor de flop.
Moeder roept ons allemaal naar huis,

het is het waarlijk dragen van het kruis.
Door de enge poort, over het smaller wordende pad,
en steeds langer wordt het, want ze wil niet dat je geneest,
maar tot inzicht komt.

Teveel genezerij is verwennerij,
Zouden we troost verruilen voor diepte ?
Wij moesten haar koopkracht leren kennen.
De moeder is een winkel.
Ze heeft haarzelf gekocht, en koopt nu ons in.
Ze verkoopt haarzelf aan de hoogste bieders,
de hardste werkers,
met nepgeld komen ze er niet in.
Hier is alleen het zout het geld.
Verkregen door tranen.

Hier verbergt zij haar geheim en medicijn.
Hier verdraait zij de namen.

Het Weerzien

Hij kwam de oude bovenbuurman weer tegen, die daar liep met een klein kind in een wandelwagen.
‘Zomaar uit het niets vroeg hij aan zijn vroegere boven buurman : ‘Hoeveel kinderen heb je nu ?’

‘Vier,’ zei de boven buurman.

‘Het is al lang geleden toen we daar weggingen,’ zei hij.
‘Viel het je op dat we ineens wegwaren ?’

‘Ja,’ zei de boven buurman. ‘De buurt vond het verschrikkelijk. Ze hadden
het er moeilijk mee, voornamelijk de vrouwen. Er was ook altijd iets met het huis aan de hand.’

‘Wat was dat dan ? In wat voor zin ? Bedoel je qua sfeer ?’ vroeg hij.

‘Het was zondvloedgebied,’ zei de boven buurman.

‘In wat voor zin ?’ vroeg hij.

‘Er lagen altijd stukken fruit, en pakjes vla,’ zei de boven buurman.

‘Weet je ook de reden waarom we zijn vertrokken ?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei de boven buurman.

Hij was even stil. ‘Ik zal vertellen wat er is gebeurd. Het was een scheiding. Mijn vrouw is er met de kinderen vandoor gegaan naar een plaats waar ik ze niet zou kunnen vinden. We hadden vlak voor de scheiding teveel ruzie, en het vermoeide haar. Een mens is maar fragiel.’

De boven buurman zei niks, en staarde hem een tijdje aan.

‘Mijn vrouw had wel een goede band met jouw vrouw,’ zei hij tegen de boven buurman.

‘De zondvloed,’ zei de boven buurman. ‘Er waren duidelijke tekenen. Het huis was zondvloed gebied. Ik kijk er niet van op. Ben je met de boot meegegaan ?’

‘Nee,’ zei hij, ‘eerder de diepte in gegaan.’

‘Dat kan,’ zei de boven buurman. ‘Maar ben je nu op de boot ?’

‘Nu ?’ zei hij. ‘Ja, nu wel. Het heeft lang geduurd.’

‘Het beste jongen,’ zei de boven buurman, en liep door.

Toen werd hij wakker. Het was een droom.

Hij keek om zich heen. Hij was op het schip. Hij was in de nieuwe wereld. Hij hoorde de vogels zingen. De bloemen waren in bloei. Hij was aangekomen in goed land.

Zoveel mensen hebben het moeilijk. De zondvloed komt en de zondvloed gaat, als eb en vloed. Wat overblijft en waar het naartoe gaat is waar het om gaat.

Einde

Tohl

Hij stond op het station van de stad waar hij vandaan kwam. Hij had zijn koffers meegenomen. De koffers waren gestreept, bruinig met zachte creme kleuren. Hij zou het stadsgebied verlaten. Het station was smerig, zoals de stad was. Hij keek om zich heen en zag de zure gezichten van wat vrouwen. Een meisje glimlachte. Hij wist niet of hij die glimlach van haar wel kon vertrouwen. Hij wilde het er niet op wagen. Hij zou de stad verlaten, zijn hele familie. Hij was klaar met hen. Hij wachtte op de robuuste trein. Wat een monster was dat. Hiermee zou hij de stad verlaten om naar de zee te gaan, waar zijn zeilboot lag. Hij wist nog niet waar hij naartoe zou varen, maar hij wilde weg.

Daar kwam het monster aan, zijn trein. Hij keek voor de laatste keer om zich heen. Hij was er nu helemaal klaar mee. Hij stapte in het monster, en zag anderen instappen, ook het meisje. Hij liep door de treinpaden totdat hij een voor hem ideale, lege plek vond. Na een tijdje zag hij het meisje langskomen. Ze leek hem niet te zien, maar toen ineens draaide ze zich om en keek naar hem. Ze stak haar tongetje naar hem uit, en ging tegenover hem zitten. Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Wie ben je, en waarom steek je je tong naar me uit ?'

'Ben je mij nu al vergeten ?' sprak ze spottend. 'Ik zat bij je in de klas.'

Hij keek nog een keer naar haar, en toen heel indringend. 'Hmmm, ben je dan …. ? Ik weet wie je bent nu, ja.' Hij vertelde zijn verhaal aan het meisje, en het meisje begreep hem. Ergens halverwege moest ze eruit. Na een lange treintocht kwam hij eindelijk aan bij zijn zeilschip. Hij hees zijn koffers in zijn zeilboot, en vertrok direct. Hij had geen tijd om verder na te denken. Hij wilde nu alles vergeten. Het water was warm. Het was middenin de zomer.

Even herinnerde hij zich het meisje weer, maar dat begon toen snel weg te zakken. De golven leken heerlijk. Hij kon het zout bijna proeven. Hij had zijn zeilen opgehesen. Het begon steeds rustiger om hem heen te worden, steeds minder boten. Hij was alleen, en dat vond hij het beste. Hij wilde nieuw land ontdekken.

De zon scheen fel op de boot. Hij voelde zich als in het paradijs. Hij wist niet hoelang hij al aan het zeilen was. Hij scheen elk besef van tijd te verliezen. Plotseling zag hij land. Woeste oerwouden. Het was overweldigend, zo groot, maar als onbereikbaar, alsof het van hem weg leek te drijven.

Toch kwam hij uiteindelijk aan. Hij ging aan land aan het strand en een bruine, indiaanse vrouw kwam hem tegemoet. Zij was naakt en had bruine kralen met franje rondom haar borsten. Hij had nog nooit zoiets gezien. De stranden waren wit, en het oerwoud achter het strand lokte hem. Hij hoorde de golven luid achter hem, het lawaai van de branding.

Er woonden alleen maar vrouwen.

Langzaamaan begon hij er gewend aan te raken.
Het was een jagersvolk.
Het was om te overleven.

Ze waren op jacht. Op wie ? Naar hem. Of niet ?
Alles draaide om kennis hier.
In de grotten waren vreemde hiëroglyphen die vertelden over hun levensideeën.
Hij kon het niet begrijpen.
Het was woestheid.
Ze noemden het Tohl.
Hij wist niet wat het was.

Ze zouden hem onderwijzen.
Hij werd meegenomen naar een rivier.
Daarachter was een kamp.

Hij staarde naar de zanderige voeten van de vrouw.
Toen keek hij naar haar gezicht.
Ze zouden hem onderwijzen.
Hij ging met de vrouw mee.
Met een bootje gingen ze de rivier over.
In het kamp werd hij door de vrouwen aangekeken.
Maar daarna had hij het gevoel alsof ze hem negeerden.

Hij had een heleboel vragen, maar het leek alsof die niet beantwoord werden.
Eigenlijk onderwezen ze hem niets.
Misschien was het omdat ze van een andere taal waren.
Hij moest het zelf leren, zelf ontdekken.

Op een dag waren er donkere mannen die kwamen in een boot.
Ze noemden hen hun prinsen.
Die mannen bleven niet lang. Hij zag ze wat dansen.
Ze kwamen om voedsel en wapens te brengen, en toen gingen ze weer weg.
Hij wist niet waarom.
Het scheen dat de mannen de vrouwen vreesden.
Hij wist niet waar hij was beland.
Deze vrouwen waren vreemd.
Deze vrouwen waren duister.
Maar dat was omdat hij ze niet kende.
Was hij in gevaar ?

Blijkbaar moest hij verder. Net zoals de donkere mannen.
Hij voelde een zekere spanning tussen hem en de vrouwen.
Het leek alsof ze zich steeds meer aan hem begonnen te irriteren,
en daarom trok hij verder, dieper het oerwoud in.

Hij zag vreemde tekens in grotten en holen.
De hieroglyphen spraken over gevaarlijke dieren.
Ook werd er gesproken over de jacht.
Hij moest zijn weg hier zien te vinden.

Hij moest eerst de taal van het onderricht leren kennen,
alvorens onderwezen te kunnen worden.

Dat was een hele klus, een hele opgave.
Hij was nooit klaar. Hij moest de levenscyclus leren kennen.

Het hield nooit op.

RNL-POCKETS
REEDS EERDER VERSCHENEN :

1 HET OORLOGS-SPEL
2 DE TUIN VAN MEVROUW VAN DALEN
3 PLANTEN VAN VLEES
4 ZIJN HUIS STOND IN DE WEG
5 HET SURINAAMSE DAGBOEK
6 DE EVOLUTIE VAN DE HEMEL
7 FABRIEKEN AAN ZEE
8 DE INDIAANSE AVONDEN
9 DE BRUG VAN HEIMDAL
10 HET METALEN EI
11 DE POPPENMAKER VAN HIROSHIMA
12 SOBIBOR – DE LAATSTE JAGER
13 HET PAARSE COMPLOT
14 DE GEZICHTEN VAN MALLEMOE
15 DE TORENS VAN BELZEHAM - DE EZAUSLADDER
16 DE CALVINISTISCH-GEREFORMEERDE LEER
17 DE TRAAN VAN ROGGEMUIDEN
18 PARADIJSVOGELS
19 BONJE IN DE CHRISTELIJK GEREFORMEERDE KERK
20 DE IJSSPIEGEL
21 HET SOEVENIER
22 DE TUIN VAN JOB
23 NONNENDORP
24 DE BLOEMIST